

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

The Danish Poet Bruun
(about the year 1795).

Translations from English, French,
German, Greek, Italian, Latin Poetry.

A note from the Librarian of the Uni-
versity of Copenhagen, received on
January 20, 1913, tells me that
this book is by Malte Conrad Bruun.
"Poetiske Forsøg". I. Paa A. Soldings
Forlag. (Kjöbenhavn. 1797.)

To the Bodleian Library,
January 25, 1913, E. S. Dodgson.

pages 3-14 are missing, & the title page

~~f - Thomas Christopher Bruun
(Kjbenhavn 1812-14)
11565. b. g. (B. A.)
Does not correspond to
this edition.~~

3967 f 32

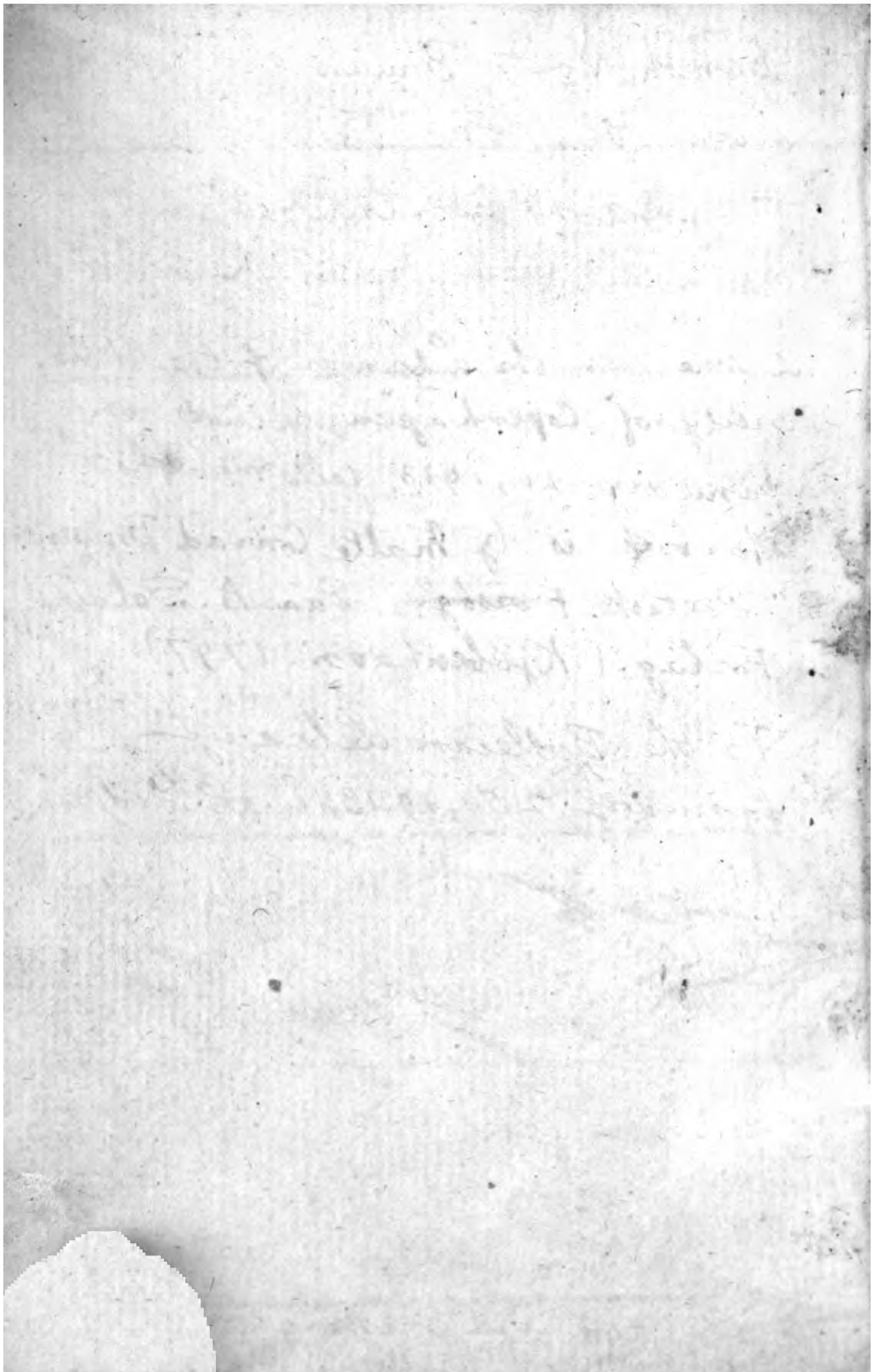
The Danish Poet Bruun
(about the year 1795).

Translations from English, French,
German, Greek, Italian, Latin Poetry.

A note from the Librarian of the Uni-
versity of Copenhagen, received on
January 20, 1913, tells me that
this book is by Malte Conrad Bruun.
"Poetiske Forsøg". I. Paa A. Soldins
Forlag. (Kjöbenhavn. 1797.)

To the Bodleian Library,
January 25, 1913, E. S. Dodgson.

pages 3-14 are missing, & the

Lyrical, Elegiac, and Idyllic Poems.

Lyriske

elegiske og idylliske

Digte.

Rettelser.

- S. 14. L. 11. træder — l. — triner.
- S. 47. L. 1. Til Mainz — l. — Til Majus.
 — L. 2. som hvis — l. — hvis.
- S. 64 L. 7. Lankestregen efter „saar“ udstettes
- S. 77. Det 3 og 4 B. læses saaledes:
 Knosene kaldte, og Gjedernes Bogter kom for at høre.
 Knosene sang, og Gjedernes Bogter var villig at dømme.
- S. 81 L. 15. listig — l. — listige.
- S. 87. Noten **) hører til S. 88. B. 2.
- S. 88 L. 4 nedent. Elskede — l. — Elked.
- S. 90. L. 4. Kildedale — l. — KildeDal.
 — L. 10. Tempas — l. — Tempes.
- S. 93 L. 1. Sapho — l. — Saphy.
- S. 98 L. 1. Kildens — l. — Kilden.
 — L. 10. Træ'r — l. — Træ'r.
 — L. 12. Favnetag — l. — Favntag.
- S. 110. L. 2. 1ste Binds — l. — 1ste Bogb.
 — L. 4. yndre — l. yndig.
- S. 112. L. 6. efter „nytselig“ sættes Komma.
 — L. 12. efter „bladløst Træ“ sættes Punktum.
- S. 116. L. 9. Stjernekrigen — l. — Stjerneborgen.
- S. 125. L. 2. Hiddyngebes — l. — Hiddyngebes.
 — L. 4. Herkeangstens — l. — Herkerangstens.
- S. 129. L. 11 Søstre — l. — Søster.
- S. 140. L. 13 og Haanden — l. — ei Haanden.
- S. 142. L. 2. raser Nordstorm — l. — raser, o Nordstorm.
 — L. 17. op Urter — l. — o Urter.
- S. 148. L. 13. frugtbar — l. — saa frugtbar.

- S. 154. L. 3 nedentfra læses saaledes:
 Hvor ere deres Smigrere? — Forladte,
 S. 158. L. 4. Tempel — l. — Tempe
 — L. 4 nedentf. efter „Gudinde“ — l. styks
 S. 159. L. 3. læge — l. — lægg
 S. 185. L. 12. Skal jeg ei — l. — Skal jeg dig.
 S. 190. L. 9. Grenen, — l. — Grene 2c.
 S. 197. L. 10. Rangerer — l. — Rangeret.
 S. 206. L. 1. ombylter — l. — ombytters

Til Uskylds Gratie.

Keene Hjerters høje Herkerinde,
Beste, Skønneste blant Gratier,
Du min elskte Piges Skytsgudinde,
Uskyld, dig min Sang jeg helliger.

Du blant Phoebi Laurbærslunde svæver,
Lyttende til Musers Søstersang;
Højt i Randers Glæde Hjertet bærer,
Naar blant deres Chor din Stemme klang.

Ærlig Venfæb, Haand i Haand, sig styrter
 For din Fod, at sværge Pagtens Eed:
 Og blant skyldfri Elskovs kjelne Myrther
 Dine Rojer dufte Held og Fred.

Kraftfuld bryder du Tyranners Lænker;
 Etolt dit Lys beskammer Ondfæbs Ewig;
 Friheds skjonne Hæderskrands du skjænker
 Den, som fast og rolig følger dig.

Uskyld, ved din Haand jeg sorgløs ilte
 Over Barndoms Rosenbaner hen;
 Gjennem Storm og Taager du dog smilte
 Huldledsagende til Ynglingen.

Du mig hade Vold og Uret lærte,
 Du mig elske Laura, Frihed, Dyd.
 Ewig helligt være dig mit Hjerte,
 Ewig hellig dig min Harpes Lyd.

Tiden, hvis Almagt alle Ting omskifter
Og alraadig med Livet leger, dig kun,
Dig kun aldrig frarøver Herredømmets
Fuldeste Medbør.

Thi mellem alle du kun skaber Høre
Af spydløstende Helte, du kun byder,
Lig et Hav af brusende Ur, fremspire
Fylde af Kamper!

Aristoteles's

Ode til Dyden, ved Hermias's Død.

Af det Græske.

Du, som kun ved møjsomme Kampe vindes,
 Dyd, du Livets skønneste, største Bytte,
 For din hulde Yndest at vinde, Himlens
 Deilige Datter,

Længselfuldt helleniske Heltesønner
 Kappes om at falde i Hæderskampen;
 Froe udstaae de grændseløs Nøje selv og
 Brændende Smerte.

O, sig eviglønnende Frugt du planter
 I vort Bryst meer kostbar end Guld, og mere
 Værd end Adelsherkomst, og mere sød end
 Dvægende Slummer.

Sjæl

Rjæk mod Farer stormed Alcides, stormed
 Ledas Tvillingsønner for Dig! ved mangen
 Rjæmpedaad forkyndte de højt og vidt Din
 Roes og Din Vælde:

Efter Dig fremstræbende, døde Nias
 Og Achilles Heltens Død: Dit Ynde
 Erylled ogsaa Hermias, og han lufte
 Rolig sit Dje.

Dog, endstjønt han skuer ej mere Solens
 Blide Lys blant Dødrigets Skygger, evig
 Han ved store Handlinger lever, evig
 Sangens Gudinder,

Muemosynes Døttre, med Lovsang skulle
 Ære ham, saattit de Belgjorenhedens
 Fader, Zeus, og trofaste Venstabs Hæder
 Ville besynge.

Nordisk Friheds-Sang.

til Melodien af Marskellermarsken.

Hu'de Frihed, Menneskets Hæder,
 Dig vi hylde med jublende Røst!
 Kan en Træl eje Dyd eller Sæder?
 Kan en Træl bære Mod i sit Bryst?
 Nej, han sit Værd og sin Pligt vil forglemme,
 Uffel og kraftløs, som hans Tyræn.
 O, aldrig, elskte Fædreland,
 Aldrig saadanne Børn dig beskjemme.

Herst, Frihed, herst i Nord! Frem sejrende du gaae!
 I Nord :: paa Trældoms Gruus dit lyse Tempel
 staae!

Chor.

I Nord :: paa Trældoms Gruus skal Friheds
 Tempel staae!

Hine

Hiine gamle Nordboer bare
 Frihedsaand i det haardføre Bryst.
 Rig' paa Døder i Freden de vare,
 Rig' paa Sejer i blodige Døst.
 Lanker at kysse, nu Vej er til Hæder;
 Retten at bøje, er Klogskabs Daad;
 Fræk spotter Storhed Uskylds Graad
 Mellem Tumlen af vidløse Glæder.

Herst, Frihed, herst i Nord! Jag Lasters Mørke
 hen!

O Nord! :: af Skjændsels Nat hæv dig til Lys
 igjen!

Chor.

O Nord! :: i Dydens Glands vi hilse dig
 igjen.

Staae, som Mænd, naar Friheden trues,
 Selv i Lanker, i Døden, som Mænd!
 Ej ved Trubler til Svaghed at kues!
 Ej at lokkes af Hofglimmer hen!

Dybt i hvert Hjerte de Tanker sig tegne!
 Evtigt de Ildne hvert nordiskt Bryst!
 Fremkaldt', o Frihed, ved din Røst,
 Glade setre vi, rolig vi segne.

Herst, Frihed, herst i Nord! Gyd Kraft i slappet
 Arm!

I Nord :: til Kamp for dig staae højt og stolt
 hver Barm.

Chor.

I Nord :: til Frihedskamp staaer højt og stolt
 hver Barm.

Intet Magtsprog Mændene kysse,
 Som i Kampen for Sandheden staae!
 Lad Uretfærd og Selvræd kun snyse!
 Stedsse klarere Dagen fremgaae!
 Ja, selv naar Sværdet for Djnene blinker,
 Ikke neddampes skal Sandheds Røst:

Ehi

Thi stor og vis i eget Bryst
 Selvbevidstheds Belønning os vinker.
 Herst, Frihed, herst i Nord! Gaae frem ved
 Sandheds Haand!
 I Nord :: ei Magt, ei Svig skal smedde Tanken
 Vaand.

Chor.

I Nord :: Fornuftens Dag skal bryde Mørkets
 Vaand.

(Alle reise sig.)

Brødre, Haand i Haand sammentræder!
 Sværger Frihed ubrødelig Troe!
 Anders Dronning, du Mennekkets Hæder,
 I vort Land, i vort Hjerte du boe.
 Lær os for Voldsmanden aldrig at grue!
 Led os ad Pligternes Bane frem
 Til eengang, i et bedre Hjem,
 Dit det evige Rige vi skue.

Herst, Frihed, herst i Nord! Frem sejrende du
gaae!

I Nord :: paa Trældoms Gruus dit lyse Tempel
staae!

Chor.

I Nord :: paa Trældoms Gruus skal Friheds
Tempel staae!

Orlogs = Sang.

Bed Rustningerne mod England i 1794.

Til Melod. For ret os paa Jorden at fryde.

Hvi sover du, Kjempe af Norden? —

Skal Boldsmand ustraffet fremgaae? —

Hør, ruller ei Fjendernes Torden

Stolt over det bølgende Blaa? —

Til Sejls! til Sejls! Snart Fjendernes Hovmod
skal falde!

Til Søes! til Søes! Snart Havet skal rødme af
Blod!

Elskede Danmark! Dig vi paakalde.

Styrk du vor Arm, opliv du vort Mod.

Hvor er du, o graadige Nøver,

Som Freden fra Havet jog hen?

Bort Fædrelands Jubel og lønner,
Naar tappert vi kæmpe for det.
Farvel, farvel, Forældre og Syster og Broder!
Farvel, farvel, o grædende Pige, o Ven!
Elskede Danmark, kjærlige Moder,
Snart i Triumf du seer os igjen.

Anakreon's
serogtyvende Ode,

frit oversat.

Tænke hvo der vil paa Krig!
Bedre Sysler fængsle mig.
Britten mig kun lidet rager:
Mine Skibe han ei tager.
Gribe Vaaben, hvo som vil!
Jeg mit Væger griber til.
Jeg vil hver en Kummer lette,
Drifkende i fredsom Noe,
Roser om min Tinding snoe,
Roser om mit Bægger flette.
Bakhus, naar du fryder mig,
Er jeg mægtig, stor og rig,
Og i skjønne, muntre Viiser
Jeg din Guddomsvalde priser;

Druk:

Drukken af Lyksalighed
Seer jeg paa al Verden ned. —
Synger alle, drifter alle!
Hver sit fulde Bægger tag!
Bedre i en Ruus at falde,
End at falde i et Slag! —

Selskabsfang.

Til Melodien: Nys fuldte Kjen Sirib.

Lad Lydsfernes hundredetusinde Mand
 Forsøge at lære de Franske Forstand!
 De hente hos Franskmanden Skade og Skam.
 Vi hente kun Moder og Biine hos ham.

O, lader Konventet og Kongerne slaes!
 Alvorlig, hvad rager Disputen vel os?
 Lad Pitt vise Tænder! Hvad vil han os vel?
 Han ærgre sig sort ved vor Fred og vort Held!

Ej søge vi Æren i blodige Slag:
 Forlanger den Ære vort Liv vel en Dag?
 Nej, fredsomt vi dandse i buntede Rad,
 Og blir man ej stor der, saa blir man dog glad.

Det:

Dernæst vi forføje os kjønt paa vor Plads,
 Om Bordet, befrændst med Tasterkner og Glas.
 Hos os kan man drikke sin Flaske i Fred,
 Og ingen Kanonkugle Steegen flaaer ned.

Her kan vi fortroligen snakke om alt,
 Hvad Tydskken og Franskken gjør klog eller galt.
 Man her uden Fare sin Meening frembar;
 Ens Hoved blir siddende der, hvor det er.

Den kjedsomme Vanddriften jage vi bort:
 Sankt Paulus har sagt, at den duer ej stort,
 Og Vibe og Rhabeff stadfæste det jo;
 Saa mange eenstemmige Raad bør man troe.

Med blinkende Glas exercere vi her;
 (Den hele Manoeuvre ret fredelig er)
 Op, Brødre, Geværerne færdig, læg an.
 En Skaal for vort Selskab, vor Bye og vort Land.

Til Erato.

Behnut und Bonne des Weisen Erbe!

F. L. Stolberg.

Du, som i Cytheres Myrtegange
 Nynnende paa Luthens Strange flaaer,
 Og blant Philometers kjelne Sange,
 Glad i sværmerst Beemod, gaaer!

Omhed's Musa, salig den, du faarer,
 Til din Ben blant Phoebi Sønners Tal!
 Salig Fryd og søde, blide Taarer
 Er hans Lod i Støvet's Dal.

Hans Naturen er! Dens Tryllesker
 Stedse smelted' ham i Skyldfri Lyst.
 Stedse Konstens høje Harmonier
 Fandt en Gjenlyd i hans Brøst.

Sølsom Yngling skal med henrykt Dre
 Lytte til hans kjelne Toners Klang;
 Han fra mangen Rosenlippe høre
 Skal sin omhedsfulde Sang.

Aphrodite smilende skal vinde
 Sine Blomstertjæder om hans Fjed,
 Og i jordisk Slør en Huldgubinde
 Sende til sin Digter ned.

Susende i Zephirs sagte Hvislen,
 Ham en Genius skal kalde hen.
 Han ved Hippokrenes klare Rislen.
 Baagner paa Parnas igjen.

Tryllet.

Sagte klare Bække rinde
 Mellem Rosers tatte Hegn.
 Rystet let af milde Vinde,
 Buxten strøer en Blomster-Negn.
 Munter Sommerfuglen surrer;
 Kjælent Turtelduen kurrer
 Mellem Lerkers glade Slag.
 Egen glat i Soelglands hviler:
 Jord og Hav og Himmel smiler,
 Som de smilede den Dag,
 Da fra spejlfklarstille Bænde
 Op paa Cyprus Blomsterstrande,
 Hilft af Smil og Sang og Leeg,
 Den nysødte Venus steg. —

O, hvor er du, Zuldgudinde,
 Eller troldomsvældig See,
 Denne Dals Forskjonnerinde,

Disse Lundes Hersterinde? —

Hvo du er, o Tryllerste,

Tilgiv, at jeg kjæk betræder

Disse guddomsfulde Steder,

Denne dig indvi'de Lund. —

Dog hvad seer jeg? Iler hun

Hist ej frem, den Himlens Datter? —

Men! — Er jeg mit Dje troe?

Er det Virkelighed? — Jo! —

Det er Laura! — Nu jeg fatter,

Hvad den heele Trolddom er,

Hvi en Himmel trindtom smiler;

O, thi hvorhen min Laura iiler,

Did iile alle Gratier!

I glade Zephirs sagte Hvislen,

I løvriig Lunds den muntre Nislen,

I Parkens Slag, i Duens Kurren,

I Bølgens Skulp og Kildens Surren

Det lifligt toner: „Her hun er!“

Lauras Smil.

Was man doch ein Kind ist! Was man nach so
einem Blicke geht!

Leiden des jungen Werthers.

Gud! har jeg vaaget? Har jeg drømt?
Jeg saae et Glimt af Yndest svæve
I hendes Blik, og hendes Bryst sig have
Saa bølgende, saa ømt!

Som nyfødt, jeg i Verden staaer!
Et uvant Lys omkring mig smiler!
Blant Haabets Paradiser frem jeg iler!
Ved hendes Arm jeg gaaer.

Hun ved min Side sætter sig;
I lange Kysse Læben flammer;
Tæt til mit Hjerte kryftet, hun udstammer;
„Jeg elsker, elsker dig.“ —

O Haab! o Drøm! o Salighed!
 Nu har jeg nok! Lad Torne hegne
 Trindtom min Vej, lad Lyn omkring mig regne!
 Hun smilte til mig ned!

Ja det var mig, hun smilte til!
 Jeg saae det smme Bryst sig hæve,
 Og i det lysblaa Dje Taarer svæve!
 O Himmel, hvilket Smil!

O søl hver Støvets beste Lyst!
 Nyd alle rene Anders Glæder!
 Og da begriber du de Saligheder,
 Som svulme i mit Bryst.

 Ønsket.

(Ideen af det Franſke.)

Gid jeg var Amor! Ei for at regjere
 Som han, paa Jorden og i Himmerig!
 Monark i Lauras Hjerte gad jeg være;
 Hvert andet Kongedømme jeg frabad mig.
 Ei for, som han, at have smukke Binger
 Og flagre om dermed fra Bryst til Bryst!
 Nej, kun til Laura hen sig Ønsket svinger,
 Og kun hos Laura dvæler det med Lyst.
 Ej for udødelig, som han, at leve!
 Jeg vil ej leve længere, end hun.
 Nej, nej, men var jeg, var jeg Amor kun,
 Jeg hen til hende vilde svæve;
 Hver Amors beste Piil
 Og al hans Fakkels Himmel-Fld
 Udøste jeg da over hende.
 Da var vi lykkelige begge to!
 Da skulde hendes Hjerte brænde,
 Som mit, saa varmt, saa tro! —

Til Venus.

Horatses 30te Ode i første Bog,

frit oversat.

Forlad i Dag dit gamle Yndlingsland,
 Dit elskte Cyprens myrtherige Strand!
 Kom hid, o Skjønheds mægtige Gudinde,
 Thi Laura dig indbyder hid til sig.
 Det yndigste blant Templer vil du finde,
 Naar du i hendes Hjem nedlader dig.
 Men lad kun ved din Side Amor ille
 Og de usnorte Gratier! *)
 Thi, troe mig, Venus, ellers vil man tvile,
 Om Laura, eller du Gudinden er.

*) Gratiae Zonis solutis, efter vore Tiders Lejlighed fordansket.

Mindet om den Fraværende.

En Elegie.

Vander Bøllst, milde Aftenvinde!

Risler Bølger i melodisk Klang!

Nattergal, fra dæmringklædte Linde

Hvirvle sig din omhedsfulde Sang!

Mellem fjelne Dunkelheder snige

Maanens sømme Beemodsstraaler sig!

Altid være her, som da min Pige

Fordum gik her Arm i Arm med mig.

Her var det, at jeg med bange Stemme

Bød den Hulde om det første Kys.

Knus mig, Himmel, om jeg kunde glemme

Noget Djæblig den Stund, det Kys!

Søde

Søde Minde! vellystrige Smerte!

Glimt af Himlen, som saa brat forgik!

O, det banker angstligt i mit Hjerte,

Perler i mit taarefulde Blik.

Det omsuser mig i Mattens Dde

Og i Skovens højtidsfulde Lye;

Smiler til mig i hver Morgentøde,

Smiler i hver Aftnens Purpurøye.

Ofte hendes saure Billed svæver

Mig forbi i Maanens blege Skin.

Naar for Zefirs Ande Løvet bæver,

Synes mig, jeg hører hendes Trin.

Yndte Sværmerier, skjuler Eder!

Tomhed i mit Bryst nedsænke sig!

Her paa disse evigste Steder

Vandrer ingen Laura meer med mig.

Flyer fra mig, o Glæder, flyer og iiler!

Følger eders Hersterindes Fjed!

Vinker, hvor hun gaaer og hvor hun hviler,

Alle Himlens Saligheder ned!

Dog ei heller stedse Smil og Glæde

Følge hende, skjønt hun er dem værd!

Nej, hun stundom savne mig og græde,

Som jeg Arme græder evig her!

Gjenkomsten.

Theokrits tolvte Idylle,

frit oversat.

Har jeg, har jeg dig da her igjen? —
 Efter tre saa lange, lange Dage
 Kommer, kommer du tilbage
 Til din sømme Ven? —
 Troe mig, paa en Dag, o blot paa een!
 Kjerlig Længsel gjøre kan
 Den Forelskte til en gammel Mand. —
 Efter Vintrens Mulm og Kuld
 Smiler Foraarsolen dobbelt huld;
 Efter andre Fugles Qvidren røre
 Nattergalens Toner meest vort Dre;
 Efter Kys paa gamle Kjerlings Mund
 Dobbelt sødt en Piges Kys os smage:
 O, saa fryder mig den blide Stund,
 Som dig bragte i min Favn tilbage
 Dobbelt efter Savnets mørke Dage. —

Som til Bøgens Skygge flyer
 Trøtte Vandringsmand for Solens Heede,
 Saa med navnløs salig Bløde
 Jeg til dine Arme tyer. —
 Maatte lige Flammer evig varme
 Vore Hjerter, og den grumme Død
 Finde mig i dine Arme,
 Dig, o Elskte, paa mit Skjød!
 O, da quod om os engang
 Vore Børnebørn en saadan Sang:
 „Hvor han elskede sin Pige!
 „Hvor hans Pige troe ham var!
 „Aldrig, aldrig saae vi Liige
 „Til saa lykkeligt et Par.
 „O, de gyldne Oldtids Dage!
 „Dengang vidste man at smage
 „Hjertets fulde Salighed.
 „Dengang vidste Jordens Skjønne
 „Trofast Elskov at belønne
 „Med en lige Kjærlighed.

Saa,

Saa, saa vilde deres Sange lyde
 Lad det skee, o milde Jupiter!
 Hvor vil det i Skyggers Land mig fryde,
 Naar mig dette Budskab bringes der:
 „Eders Omhed, eders Trofasthed
 End i alles Munde lever;
 Eders Elskovs Minde hæver
 End hvert kjerligt Bryst sig ved.“ —
 Dog, det styre Himlens høje Guder!
 Efter deres viise Bud det gaae!
 Jeg i hver min Sang din Roes bebuder;
 Sandhed selv hvert Ord istemme maae.
 Naar du end iblant mit Hjerte saarer,
 Læges det dog snart igjen af dig.
 Efter Riv og gjennem friske Taarer
 Smiler Lysten dobbelt ynderlig.
 Hver en Taare, som for dig jeg fældte,
 Du med tifold Omhed mig gjengjældte;
 Stedse meer paa Fryd, paa Elskov riig,
 Gik jeg bort fra dig. —

Megarenser, kjække Sømand, eder
 Lønne Himlen med Lyksalighed
 Thi en trofast Elfers Hvilested
 Har I skænket evig festlig Hæder.
 Om Diokles's *) Grav forsamles her,
 Hvergang Vaaren spreder sine Ynder,
 Eders Piger, eders Ynglinger;
 Da en Veddekamp af Rys begynder.
 O, lyksalig den, som da forstaaer
 Dmmeft Mund paa Mund at trykke!
 I Triumph han hjem fra Kampen gaer;
 Ynglinger misunde ham hans Lykke;
 Møer ham med Sejerskrandsse smykke.

*) Diokles var falden for Fjendernes Syn, i det han med
 sit Skjold bedækkede en elsket Yngling. Megarenserne
 satte ham blant deres Heroes, og helligholdt hans
 Dødsdag ved den her beskrevne Fest.

Anakreon's

Sextende Ode.

Efterligner.

Du om franske Krigen skriver,
 Om det sidste store Slag;
 Jeg kun om hvordan jeg bliver
 Selv erobret Dag for Dag.
 Næsten aldrig Fransken veeg;
 Næsten altid taber jeg.

Ej Daraussens tappre Hare
 Er det, som bekjæmpe mig:
 Vendeelster ej fixere
 Mig i evig Smuttekrig.
 Uden Flode, uden Hær
 Frygtbar dog min Fjende er.

Hjer

Hjertets Vold den gjennembryder
Uden Skuds og uden Krud;
Thi den sine Kugler skyder
Lumskelig fra Djet ud.
Kun et Blik! — Jeg fangen er,
Og taalmodig Tænken bær.

Til Majs. ^U Majs

Hvo er du, ~~hvi~~ hvis stjerneklare Dje
 Spreder Liv og Huld?

Du, som rundt omkring paa Markens Høje
 Virker Purpur mellem Guld?

Fra hvis friske Kinders Hvalving straalere
 Gratiernes Vaar?

I din Haand krystalne Ambrastaalere?

Roser om dit Lokkehaar? —

Ha, jeg kjender dig, o Mai! du svæved'
 Mild til Kloden ned.

Harpens Strænge ved din Aande bæved',
 Skjaldens Aand blev Salighed.

Dog — tilgiv mig — ingen Hymner stige,
 Havets yngste Søn!

O, thi seer jeg ikke hist min Dige,
 Bliid, som du, men dobbelt skøn?

Selskabsfang

ved en Skovreise.

Til Melod. Etæberen stued den.

Noser alt frandse den skygende Hælle;
 Skovene lyde af Qviddren og Sang;
 Blomsteromduftede, slyngende Bække
 Risle afsted i melodiske Klang.
 De grønnende Lunde tilbyde os Lye;
 O Daarer, som qualmsfulde Mure ej slye!

Dagene rulle! Vi derfor os bruge,
 Gribbe og nyde hver Glæde vi kan.
 Narrer paa Galskab in Folio ruge,
 Spæge der' Sjel og der' Legem med Vand!
 Det ikke er Tid nu at mure sig ind
 Blant Bøger ved Lampens sørgmodige Skin.

Hels

Helgenen knurre og bede kun stedse!
 Viiser og Klinken fordømme han kun!
 Kalde det Synd, naar i spøgende Kredse
 Stjæles et Kys fra en Gratiemund!
 Ej smiler Naturen for saadan en Mand,
 Den skabtes af Gud, den er kjærlig, som han.

Kommer, o Venner, med Vin og Pokaler!
 Synger og drikker og jubler af Fryd!
 Skovenes Skygge den Drifkendes svaler,
 Skovene tone af Glassenes Lyd.
 Natur, du som lærte os bredfulde Maal,
 Alfjærlige Moder, vi drikke din Skaal.

Indbydelse paa Landet.

En østerlandsk Idylle.

See Højsangen, II, 8 — 14, og VIII, 1 — 3.

Det var hans Røst, som klang!

Jeg seer ham deroppe

Paa Bjerget at hoppe,

Over Højenes Toppe,

Med Raadhyrets lette Gang.

Rask som den flyvende Hjort

Gler han fort.

Han ved Stakittet er!

Vag Væggen staaer han der;

Han gjennem Gittret figer;

Til mig min Elskte figer.

„Staa op, o faure Dige!

Staa op, min Elskelige!

Og kom! —

Hen er nu Vinteren runden,
 Svunden er Regntiden, svunden!
 Alt Markerne man seer
 Af spæde Roser at rødme.
 Alt Figentræet med Sødme
 Har frydret sine Figener.
 See, den unge grønne Druer
 Duster alt fra Rankerne.
 Hør, den kjælne Turteldue
 Kurrer alt paa Markerne. *)
 Staa op, ø faure Pige!
 Staa op, min Elskelige!
 Og kom! —
 O, kom, min fromme Due,
 Fra Klipperedet ned!
 O kom, min Due,
 Og lad dig skue

*) Denne Beskrivelse over Foraaret er aldeles østerlandsk. Frugter og Blomster bryde der meget pludselig og paa sengang frem, naar Regntiden er forbi.

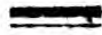
I al din Yndighed,
 Som Davids Harpeklang, din Nøst sig hæve!
 Din Barm, lig Sarons spæde Rose, hæve!
 Som Morgenrøden deilig, frem du spæve!
 O kom, o kom min Due,
 Fra Klipperedet ned! —

Pigens Svar.

Af, hvi er du ei min Broder?
 Hvorfor har vi ikke kyst
 Samme Fader-Bryst?
 Diet samme Moder?
 Jeg derude dig da fandt,
 Mine Arme om dig vandt,
 Kysfede dig tidlig og silde,
 Og ingen lasted' mig.
 Omslynge, kryste dig vilde!
 I Huset til min Moder føre dig!
 Du vinkede til mig;
 Jeg bragte dig
 Den Drik, jeg selv mon lave

Til Dig, min Elskede!
 Ja, Frugten af min Have!
 Ja, Rosten af mit Træ. —
 Vaa hans venstre Arm
 Mit Hoved tynge!
 Sin Højre slynge
 Han om min Barm! *)

*) Lad forstruede Munkehjerner paatvinge Højsangen hvad
 for Illusioner, de vil: Lad sprænglærde og føleløse
 Gloskræmere bortraisonnere dette Digts sande, naive,
 sømme Skjønheder, og isteden for dem give os, jeg veed
 ikke hvad for noget, europæisk Smudsfighed. Jeg
 seer med Herder (hvis Meening ogsaa Eichhorn, Huf-
 nagel og Dathe istemme) i denne Bog et Udvalg af
 smaa, tildeels afbrudte, Kjærlighedsfange, luttet smis-
 lende, sorgløs Ukyldighed, sømmeligen ahnende, svær-
 mende, drømmende Haab, inderlig Sjelen gjennemgløs-
 dende Elskov.

Wise for Naturens Datter.

No. I.

Af Gotter,

frit oversat.

Jeg er en Pige, flink og frie,
Og tæller sexten Aar.

Jeg hader Graad og Drømmerie,
Og bort hver Kummer slaer.

Lei er mit Blod; Min beste Lyst
Er minnter Sang og Dands.

Mit Righed er et roligt Bryst,
; Min Stads en Blomsterkrands.

Lidt Q vindefejl jeg sagtens har,
Bor Moder Eva lig.

Nysfigenhe. D is stedse var
Hos P iger væsentlig.

Jeg

Jeg lider nok, man roser mig,
 Thi Noes er dog saa sød.
 Men Hyklerstarens lumste Svig
 Jeg hader for min Død.

Jeg flyer just ej for Mandfolks Spor:
 Min Moder ynted' om,
 At kun for dem paa denne Jord
 Vi stakkels Piger kom.

Derfor ei spodst, ei stolt jeg seer:
 Sligt er kun Narrespil.
 Held mig, at jeg en Pige er!
 Vær Engel, hvo som vil.

Bise for Naturens Datter.

No. 2.

(Ikke oversat.)

Jør saa let mit Hjerte slog
Frit for heftig Fryd og Kummer.
Arbeid hele Dagen tog;
Natten bragte rolig Slummer.
Ak, den Tid, den Tid svandt hen;
Aldrig faaer jeg den igjen.

Nu, halv sørgende, halv glad
Jeg omkring urolig vanke,
Ønsker mig, og veed ej hvad,
Svarer ofte hen i Tanker.
Bror og Søster spørge mig:
Beste, men hvad fattes dig?

O jeg er saa underlig!
Traaden fædse gaaer i Kurre;
Strikketojet feeder mig,
Og Klaverets Strenge skurre.
Hjerte, sig mig, hvad du vil
Med den Uroe, med den Gld?

Fader, Moder elske mig;
Broder stedse for mig kjeler;
Eoster saa omhyggelig
Al min Uroe med mig deeler:
Hjerte, sig dog hvad det er?
Og hvad vil du have meer?

Sjelen's Lidskifter.

Frit efter Gotter.

Jeg kiendte ei fordum til Kjerligheds Magt:
 Jeg skued' Naturens foreenede Pragt
 I Laura og blev dog ei Kjerligheds Træl.
 O, da var det Nat i min døsiges Sjel.

Hun sagde mig spørgsfuldt: Du vove kun ei,
 At følge mig hist paa min eensomme Vei.
 Jeg voved' det dog, og hun optog det vel.
 Da dæmrede Morgenens frem i min Sjel.

Blant flyggende Hækker hun vankede nys;
 Jeg mødte den Hulde; jeg bad om et Kys:
 Hun hang i mit Favntag; o Held mig, o Held!
 Du straalte først Dag i min vaagnede Sjel.

 Bise.

Ei Mel. Hvor herligt, Brødre gif det til.

Hvor prægtigt dog ei alting gif,
 Ser Arvesynd og Dogmatik
 Og Skjorter kom i Møde!
 Men Evamoer i Øblet beed;
 Og Gjeld og Gigt og Kjerlighed
 Og Krig og Jura kom derved
 Til vores stakkels Klode.

At saae Regres, for sildigt er;
 Trods Stævning vilde hun ei her
 For Hof- og Stads-Ret møde.
 Men Evadøttre, troer mig kun,
 At møder ei for Retten hun,
 Skal Eders søde lille Mund
 Undgjælde hendes Brøde.

Amaryllis.

Theokrits tredie Idylle, oversat.

Omvanker her paa Bjerget, mine Gjeder,
 Mens jeg til Amaryllis iiler hen!
 O vogt dem, Tityrus, min beste Ven,
 Og lad mig see, du dem til Kilden leder.
 Men s'ye omhyggelig
 Hin hvide Buk, at den ei stanger dig! —
 O, søde Amaryllis, hvorfor siger
 Du ikke ud til mig fra Grotten meer
 Og venligen, som før, "God Dag, min Beste,, siger?
 Du hader mig! — O s'lig mig, er
 Jeg da saa grim, naar du mig nærved seer?
 O, snarlig, snarlig vil du mig nødsage
 Med egen Haand at ende mine Dage. —
 See dog, ti Væbler bringer jeg dig her,
 Just af det Træ, hvoraf du bød mig plukke.
 I Morgen skal jeg bringe mange fleer. —

D,

O, see dog hid, o, hør dog mine Sufke!
 O, see, hvor haabløs Kummer nager mig! —
 Ak kunde jeg kun til en liden Die mig gjøre:
 Snart, Amaryllis, skulde du mig høre
 At surre glad i Grotten ind til dig,
 Fremsmuttende blant høje Bregner
 Og Epheuløv, hvis Skygge dig omhegner.
 Nu først jeg kjender Amor! Den Barbar!
 Han vist Lovindebryster diet har,
 Og skumlest Lund hans Barndomsvugge var.
 Den Grusomme! Hans Ild min Kraft fortærer! —
 O du, som tryller henrykt Syn!
 Du Faure, med dit forte Djebrøn!
 Ak, i dit Bryst du steenhaardt Hjerte bærer! —
 Dog, muligt, at jeg alt for grum dig troer;
 Kom, skjenk din Hyrde blot den Lykke
 Et Kys paa din tilbedte Mund at trykke!
 Ak, selv i tomme Kys dog himmelsk Belyst boer. —
 O skal jeg, skal jeg splitte Krandsen ad,
 Som jeg af Epheuløv og Blomster fletted'.

For dig, du søde Pige, fletted' — —
 Hvad skal der blive af mig? Hvad?
 Du hører ei min Jammerklage.
 Ha, Furier mit Hjerte nage!
 Jeg drager strax Skindfjortlen af,
 Og Bølgen vorde skal min Grav.
 Hist vil jeg springe ned fra Klippens Tinde;
 Døer jeg end ei, det dog vil fryde dig
 At see min Qual, thi, grusomme Hyrdinde,
 Du hader, o, du hader mig.
 Ej vilde Balmu'bladet lyde;
 Paa huule Haand det taust ugunstigt faldt. *)
 Og hun, som af et Sold kan Skjebner tyde,
 Agræo sagde mig jo alt;
 "Din varme Kjerlighed jeg seer,
 "Men og, at kold din Elsker dig beleer. —
 En hvidlig Gjed jeg end til dig bevarer; —

20

*) Man tog et Blad, lagde det paa Haanden og slog derpaa. Gav Bladet Skrald, saa troede man sig lykkelig i sin Kjerlighed.

To favre Dæggekid ved Siden gaae.
 Bruunsøjet Galathea ikke sparer
 Paa Kjertegn for af mig den Gjed at faae;
 Og siden du min Dmhed kun besvarer
 Med kold ufølsom Spot, hun skal den faae. —
 Dog, hvorfor dirrer saa mit højre Øje? *)
 Maaskee, hun kommer snart herhid!
 Jeg vil til denne Gran mit Hoved bøje
 Og synge om min Qual. Maaskee, hun blid
 Skal see til mig, og ynkes ved min Smerte;
 Thi idel Steen er dog ej hendes Hjerte. —
 Ja, Haabet, som fra mig Fortviolte hasted',
 Kom smilende igjen. Vandt Hippomenes ei
 Sin stolte Dige, da i stormsnart Løb han kasted'
 De gyldne Æbler hen paa hendes Bei?
 O hvor hun stirred'! hvor hun brændte!
 Hvor hun i maaløs Elskov smelted' hen!
 O, var det ei en Hyrde, der antændte

En

*) Og saa derte var — ligesom Nysen fra højre Side —
 et lykkeligt Forvarsel.

En Kjerlighed, som ingen Grændser kjendte
 I Cythereas Bryst? O selv sin døde Ven
 Hun kysset, favned, græd og kysset ham igjen.
 O, Jason, din Elskov og din Lykke,
 Alleene kjendt af de indivi'de Faa,
 Trygt skjult i Ceres's sømme Hjerte laae.
 O tause Skov, hvor ofte du ei saae — *
 Diana til sin Barm Endymion at trykke!
 En Hyrde kun, dog en Gudindes Ven! —
 O, Bee, mit Hoved smerter! Dog det rører
 Ei dig. Jeg ende vil min Sang. Du hører
 Dog ikke efter den. —
 Her, her jeg kraftløs segner hen;
 Her skulle Ulvene mit Liig opæde;
 O, sødt, som Dands og Leeg, vil dette Syn dig glæde.

* Tankeskrevet

Armidas Koketterier.

Af Tassos Gerusalemme liberata,

4de Sang.

37de Stanze.

Hun bruger hver en Konst, som vittig Skjønhed ejer,
 At lokke fleer og fleer i Garnet hen.
 Et seer hun eens til alle, ei til een;
 Hun efter Tiden flog sit Ansigts Træk afvejer.
 Nu hviler Blikket kydt, nu, graadigt efter Sejer,
 I Kredsen rundt det flager om igjen.
 Hiin spører Svøben an, men denne Tømmen kuer;
 Alt som hun langsom eller rast ham skuer.

38.

Naar een hun seer, der Hjertet drage vil
 Fra hendes Elskov og ved Mistroe Lysten tvinge;
 Strax aabner hun mod ham et kjærligt Smil;
 Om ham sig milde Blik i søde Kredse svinge.

E

Saa

Som om hun sørgede; Nu frem i Djet spille
 Hun byder Taarerne, nu standser dem igjen.
 Men loffede derved i hendes Snarer hilde
 Sig tusindviis de uerfarne Mænd.

Hun harder Elskovs Piil i Medynks Flamme,
 At med fordoblet Kraft den Hjerter rammer.

91.

Derpaa, som vilde hun den skjulte Sorg undflye,
 Hvoraf man nys saae hendes Hjerte bløde,
 Som sødtes Haab i hendes Bryst paa ny,
 Hun flyver Elskerne saa let, saa blid imøde;
 Af Glædens Purpur hendes Kinder gløde;
 Fra Djet svandt hver taaresvanger Skye;
 Og frem af Smertens Nat, der trindt om hende
 hvilte,

Den himmelklare Fryd med dobbel Solglands
 smilte.

92.

Mens nu med søde Ord, med søde Djekast
 Hun Sindet i en dobbelt Ruus nedsænker:

Frempipper nu et Glimt af nyfødt Niumfrost med.
 Saa naar i Ost Aurora Dagens Fakkell tænder,
 Med sølvgraa Flor bedækt er Dalens Blomsterbeed.
 Saa farve Brede, Frygt paa eengang hendes Kindet,
 Til i den eenes Ild den andens svinder.

95.

Ifald hun mærker Een, der gjerne tolke vil
 Den Kjerlighed, hvoraf han martret bliver;
 Hun nu undviger ham, nu nærmer sig saa mild;
 Han tale vil, og strax hun sig igjen bortriver.
 Saa fører længe ham en Drom omkring, indtil
 Han standser mat og alt sit Haab opgiver,
 Lig Jageren, der seent paa Asten stille staaer,
 Og har af Syne tabt forfulgte Daadys Spor.

Fuglefangeren.

Bions anden Idylle, af det Græske.

En Dag i skyggesfulde Lund
 En Kns, der fanged' Fugle, saae
 Cupido sidde paa en Green.
 Saasnart han saae det, blev han glad;
 Den Fugl ham syntes stor og smuk.
 Han strax opstillede sit Garn,
 Og lurede paa Amor, der
 Fra Green til Green ustadig fløi.
 Men han forgjeves lured' paa
 Den snilde Gud, og vred tilsidst
 Han kasted' Garnet ned, og løb
 Hen til en gammel Plovmand, som
 Ham Fuglefangsten havde lært.
 "See, Læremester, denne Fugl,
 "Som hopper der paa Træet, vil

"Sig

"Sig ikke lade fange.. Men
 Den Gamle rysted' Hovedet,
 Og sagde: "Knok, lad du kun af
 "Fra denne Fangst! Forsøg kun ei
 "At jage efter denne Fugl!
 "Flye langt, det er et farligt Dyr.
 "Held dig, om du ei fanger den!
 "Ehi viid, min Beste, denne, som
 "Nu flyer for dig, vil komme selv,
 "Naar du er bleven voren Kart,
 "Og paa dit Hoved sætte sig.

Lærer og Lærling.

Bions tredje Idylle, af det Græske.

Nys jeg i Drømme Venus saae
 I Gubbomsynde for mig staae;
 Hun ved sin skønne Haand Cupido førte;
 Skalkagtig slog han sine Dine ned.
 "O gode Hyrde, — saa med Venlighed
 Gudinden jeg at tale hørte —
 "Tag til dig denne Amor her,
 "Og ham at synge Viser lær!
 De Ord udtalte, svandt Cythere. —
 Men jeg, jeg Daare gav mig til at lære
 Cupido, som om virkelig
 Han vilde noget lært af mig,
 De Hyrdeviiser, jeg at synge plejer,
 Hvorledes Pan opfundet Fløjten har,
 Minerva Hyrdernes Skalmesjer,

Apoll

Apoll den Ejelentnende Ritbar.
Om dette alt jeg trolig underviser
Den skjælmste Dreng, dog ikke synderlig
Han hørte efter mig,
Men foresang mig sine egne Viser,
Og nynnede tusinde Historier
Om Himlens Guder, Jordens Menneſker,
Der alle Slaver af hans Moder ere.
Kort sagt, de Viser, jeg ham ſkulde lære
Dem glemte jeg; kun dem, ſom han
Mig lærte, nu jeg ſynge kan.

Daphnis's Sejer.

Theokrits ottende Idylle, af det Græske.

Faarenes Vogter Menalkas engang, fortælles
 der, mødte
 Høit paa Bjerget den yndige Daphnis, der vog-
 ted' en Qvæghjord,
 Begge med brungule Haar og begge med skjægløse
 Kinder,
 Begge i Fløjtespil erfarne og begge i Synge.
 Først Menalkas blev Daphnis vaer og taledes
 til ham.

Menalkas.

"Vil du synges med mig, du Vogter af brølende
 Qvæghjord?"

"Jeg tør sige, saa ofte jeg vil, jeg i Sang dig be-
 sejrer!—"

Hurtig med disse Ord ham svarede Qvæghyrde

Daphnis:

Daph-

Daphnis.

Bogter af uldrige Hjord, o Fløjtespiller Menalkas,
Aldrig besejrer du mig, nei, selv om du sang dig til
Dode.

Menalkas.

Vil du da see det? Vil du til Sejrspris noget
udsætte?

Daphnis.

Ja, jeg vil see det, jeg vil til Sejrspris noget
udsætte.

Menalkas.

Men, hvad sætte vi da, som det lønner sig Møjen
at vinde?

Daphnis.

Jeg en fuldvoren Kalv, du et Lam, ligestort med
sin Moder.

Menalkas.

Nei, jeg sætter aldrig et Lam, thi stræng er min
Fader,

Og min Moder stræng; hver Aften de Gaarene tælle.

Daph:

Daphnis.

Men hvad sætter du da? hvad skal den Sejrende
vinde?

Menalkas.

Denne Fløjte, jeg selv har gjort den, pæn og ni-
stemmig,
Rundt omfløbet med glandsghvidt Vox for oven og
neden,
Denne jeg sætter til Beds, men ei hvad min Fader
tilhører.

Daphnis.

Ogsaa jeg har en saadan Fløjte pæn og nistemmig,
Rundt omfløbet med glandsghvidt Vox for oven og
neden;
Jeg mig gjorde den nys; end denne Finger mig
smarter,
Denne Her, som jeg stak paa et Kør, der havde sig
splittet.
Men hvo dømmer nu mellem os? Hvo hører paa
Sangen?

Menal-

Menalkas.

Hvad, om vi kaldte paa ham histhenne, der vogter
de Gjeder?

Ham, hvis graahvide Hund hist gjøer mellem Buk-
kene, Daphnis!

Rnosene kaldte, Gjeddehyrden kom for at høre; X

Rnosene sang, og Gjeddehyrden var villig at dømme.

Først, thi Lodden ham traf, begyndte Menalkas at
synge;

Saa med verlende Sang, paa Hyrdeviis, svarede
Daphnis.

Og nu toned' da først Menalkas liflige Stemme.

Menalkas.

Bjerger og Strømme, du Guderfløgt, *) om nogen-
tid Eder

Fløj-

*) Oldtiden besjælede heele Naturen med Guder og Gude-
inder. Bølgenes Susen og Rosenbladets Pispelen var for
dem Flodgudens, Najadens, Blomsterfylphens Stem-
me. Da var Menneskeflægten i sin fyrige, følelsesfulde, bil-
ledrige Ungdom. Nu er vi kolde og fløge og troe paa
— Treenigheden.

Fløjter Menalkas's Sang liflig og kjærkommen lyd,
Føder da efter Dnske hans Faar, og kommer min

Daphnis

Med sine Qvier herhid, mangle han heller ei

Græs!

Daphnis.

Rilder og Græs, sødduftende Værter, om Daphnis

for Eder

Landlige Biser quad, søde som Nattergalflag,
Feeder, o feeder hans brølende Hiord, og driver Me-

nalkas

Lammene hid, o Mark, gavmild imøde ham

smil!

Menalkas.

Baar overalt, overalt er Græsgang! Yverne svolme,

Alle svolme af Mælk! Lammene trives saa fro!

Der hvor min dejlige Møe paa svævende Fødder sig

nærmer;

O, men vandrer hun bort, Hyrde og Mark

smægter hen.

Daph-

Daphnis.

Der gaae Faar, der Gjeder med Tvillinger, der er
af Honning

Hver en Biekube fuld, Egene højere der,

Hvor den yndige Nilon gaaer, men viger den
Skjønne,

Strax i Fedme og Huld taber saa Hyrde som Hjord.

Menalkas. *)

Ikke Pelops's Riger, ei Troesi's Guld **) jeg mig
ønster,

Et

*) Denne Replik staaer i de fleste Udgaver paa den søls-
gendes Sted. Indholdet viiser imidlertid, at denne
sidste tilhører Daphnis. Altsaa maa enten, Bersenes
gamle Orden bibeholdt, Daphnis synge 8 Linier i eet og
Menalkas ligesaa, eller ogsaa disse to Repliker ombytte
Plads. Det første vælger Brunf og saaledes overs-
ætter Stolberg. Det andet antager Urethnsas
Forfatter. Deri følger jeg ham, fordi Beresangen blis-
ver saaledes regelmæssigere, men ikke i hans og Palz-
merius's tvungne Forklaring af βάρδος ὕλας i v. 53.

**) Saa vittig end Reiskos's Bæfemaade: χρυσεῖ Ἀταλαν-
τας

Ei at i lynende Løb trodse den thraciske Storm;
 Men, dig holdende om i min Favn, fra Klippen at
 synge,
 Og ved Sifuliske Strand see vor foreenede Hjord.

Daphnis.

Hvidlige Gjeders Mand, o Buf, du ille til
 Skovens
 Lykning! til rislende Bæld iler, braknæsede
 Rid!

Der, ja der han er. Gaae, Stumphorn, og siig
 til min Nilon,
 Proteus, skjønt en Gud, vogtede Havvæget
 dog.

Menalkas.

Frygtelig er for Træerne Frost, for Bækkene Tørke,
 Snaren for troskyldig Fugl, Garnet for strej-
 fende Bildt.

Diger

πῶς sc *μῆλα* er, saa er den dog nok overflødig, og
 jeg har derfor ikke grebet den som andre Oversættere.

Pigernes Ynde for Mændenes Sjæl. O, Jupis-
ter, svar mig!

Elsker vel eene jeg? Selv er du Pigernes
Erst.

Saaledes Knøsene quad de verelviis tonende Sange;
Da Menalkas tilsidst sin Slutningsvise begyndte,
„Skaan mine Smaatid, o Ulv, ja skaan mine
drægtige Hjorder!

„Skaan og mig, den anseelige Hjords uanseelige
Vogter!

„O Lampuros, min Hund, hvi fængsler dig
Sønnen saa ganske?

„Følger du Knøsen til Marks, da bør det dig
ikke at snorke.

„Løver kun ikke, o Saar, det liflige Græs at
fortære!

„Altid det sprer paa ny; kun spiser og vorder ei trætte!

„Græsser, o græsser kun frisk og fylder mig
Vorene alle!

„Det gjør Lammene fede; det fylder den skum-
mende Melksaae.“

Daphnis mod ham nu igjer sin Slutningsvise
begyndte:

„Deilige Daphnis! saa spotted' i Gaar mig en
nydelig Pige,

„Da jeg forbi hendes Grotte med Køerne drev;
men jeg svarte

„Ikke et eneste Ord paa hendes den bidende
Tale:

„Taus, med nedslagne Dine, jeg vandrede fort
ad min Bane.

„Yndig er jo mine Qviers Brølen, og yndig
der' Hænde! *)

„Yndigt ved rislende Væld under sommerlig Him-
mel at slumre!

„Ja,

*) Her staaer i det Græske endnu een Linie. Men
deels er det imød Reglerne for Bærelsfangen
(carmen amoebæum) at den eene Strophe skulde
være længere end den anden; deels indeholder denne
Linie det samme som den foregaaende. Den er ders
for rimeligviis at forkaste, som vægte; maaskee er
den ved en Afskriverfejl hidkommen fra den gode
Idylle.

„Ja, som Olden er Egenes Pryd og Eblerne
 Havens,
 Ere jo Kalvene Kærnes Stolthed og Kærne
 Hyrdens.“

Knøsenes Qvad var nu endt, da begyndte den
 Gjedernes Vogter:

„Sød er, o Daphnis, din Mund og yndig din
 tonende Stemme.

Høre din Sang er et større Behag end at suges
 paa Honning.

Tag kun Fløiterne hen, thi du haver sejret i
 Kampen.

Men om du vilde mig selv, imedens vi vogtede
 sammen,

Lære din Kunst, hiin hornløse Gjed jeg dig Kjens-
 fede gjerne

Til en Belønning; hver Dag med Melk den mig
 fylder en Bøtte.“

Knøsen fornøiede sig; han sprang og i Hæns-
 derne flapped'

Over sin Sejr: Saa hopper et Raafid rundt om
 dets Moder.

Sorrigfuld gif Menalkas sin Vei; hans Bæmød
var stille,
Lig den undseelige Bruds Bekymring paa Bryllus-
pets Feskdag.

Daphnis fra denne Stund var i Hyrdernes
Chore den første,
Og i sin blomstrende Vaar tog Nais, en Nym-
phe, til Hustru.

Qvægghyrdens Klage.

Theokrits tyvende Idylle, af det Græske.

Kylig jeg Eunika bød et Kys, da sagde hun spotsfulde
 Leende; Bort fra mig! Du hæslige Qvægghyrde, du vil
 Kysse mig? Nej, viid, at paa Bondemaneer har jeg ikke
 Lært at kysse, men pænt til Kjøbstædlæber at nippe.
 Aldrig faaer du et Kys af min dejlige Mund, selv
 i Drøm ej.

Hvor du gloer, hvor du snakker, hvor tølperagt-
 tigt du spøger!

Ja, hvor sød er din Røst, hvor smuk din tjæ-
 lende Tale!

Hvilken duunblød Kind du og har, hvilke bølgende
 Loffer! —

Bleg, som en Syg, er din Mund, og sorte som
 Kul dine Hænder;

Sy, og du stinker! — Gaae bort, gaae bort og
 besudle mig ikke.

Saaledes kjæmte hun; tregange ned i Barmen
 hun spytted' *) ,
 Maalte med Djnene mig fra Hovedet ned indtil
 Føden,
 Mumled' med Lipperne, saae foragtelig skeelende
 til mig,
 Brysted' sig stolt af sin Skjønhed **) , tilsidst'en
 skoggrende latter
 Raad og spodsk hun opslug. Men da! da koged'
 mit Blod op,
 Og som Rosen ved Dug, saa rødt blev mit An-
 sigt af Harmen.
 Derpaa lod hun mig staae og gif. Men i Hjertet
 det endnu

Gr:

*) I den 6te Idylle, B. 39, tales om den samme Spøts-
 ken i Barmen, som et Præservation, naar man frygtede
 for at være bleven forheret, troldet af den man talte
 med. Her maa det være et Spøts: Tegnet.

**) I Græssen: πολυ ἰηλύμετο - τᾶμορφᾶ.
 Ordet ἰηλύμετο lader sig ikke udtrykke fuldkommen paa
 dansk uden ved denne Beskrivelse: hun hørte i de
 sig paa Dvindedans: muliebriter lese efferebat.

Ergrer mig, at den hæslige Tøs bespottet mig
Smukke. —

Hyrder, siger mig Sandheden, er jeg ej smuk?
Eller har vel
Pludselig mig en Gud til et andet Menneske omkastet?
Fordum omblomstred' jo mig frisksmilende Ung-
dommens Ynde;
Som af Vedbende Træet, min Kind var af Melk-
haar omskygget *);
Krusede Lokker omflød min Tinding, lig Sillie-
krandsen **),
Sneehvid over de sorte Øjenbryn, skinned' min
Pande;
Og mit Øje var lyst, som Athenes blaarullende
Øje.

§ 4

88

*) Jeg læser med Walkenaer og Brunke: ἐπύκασθεν
isteden for ἐπυκάζεν, og sætter et Punktum efter v. 21.

**) σελινόν, apium, Petersille, for Belklangens Skyld
tør man vel kalde det Sille, da Jdnker ikke skrives i
botanisk Hensyn.

**) Jeg læser med Reiske og Brunke: ἡ μέλι κηρῶ.

Sødere var, end Fløde, min Mund; fra Mun-
den udstrømmet

Meere liflig min Røst, end Honningen drypper
fra Ragen.

Liflig synger jeg og, jeg lifligen spiser paa Fløjten,
Blæser ogsaa paa Rør, paa Tværpibe, ja paa
Skalmesje.

Alle Piger paa Bjergene her mig kalde den Smukke,
Alle kysse mig; blot denne Stad:Væe kysser mig ikke;
Men, fordi jeg er Dvæghyrde, løber hun bort.

Har hun aldrig

Hørt, at den skønne Bacchus i Dalene Kalve
har vogtet *)?

Veed hun ikke, at Cypria selv, forelsket i en Hyrde,
Vogted paa Phrygiens Høje med ham, at hun sin
Adonis

Elkede i landlige Lund, i landlige Lund ham be-
jamred?

Hvo

*) Da han opdroges af Nympferne i Nyssa's Dale,
see Homers 24de Hymne: Til Bacchus, II.

Hvo var Endymion? Ikke en Qvæghyrde?

Straalende Luna,

Dog du elskede Hyrden og steg fra højen Olympus
Ned i den latniske Lund og slumred ved Ynglingens
Side.

Hyrden Atys du græder for, o Cybele. Ja,

Zeus, har

Du, som Orn^{*)}, ej hentet den hjoerderbevogtende
Yngling? —

Eunika eene forsmaaer at kysse en Hyrde. Hun
vil vel

Være bedre, end Cypria selv, Cybele og Luna.

Skam dig da, Cypria, kys ej meer din Adonis
i Staden

Eller paa Landet, men sov herefter allene om
Natten.

*) Efter Læsemaaden: ὄρνις ἐπὶ λάνχθης.

Daphnis til Florinde.

Elegie.

Lunas milde Søvglands overstrømmet
 Skovrig Høj og dunkle Kilde: Dals. e/o
 Aftenstjernens favre Gjenstien svømmet
 Klart paa Bølgenes Kristal.

Muntert risled' svanerige Bække,
 Kysset' frøgtfomt dugbeperlet Strand.
 Fjerne Bjerges blaaligdunkle Række
 Krandsede voert Tempels Rand. e/

Sammen sad vi under hine Linde;
 Dmt din Daphnis svor at elske dig;
 Du blev rød, du sukede, Florinde,
 Og du svor at elske mig.

Himlen saae jeg i dit kjelne Dje ;
 Jorden straalte Gjenskin af dit Blik.
 Tæt ved os paa maaneklare Høje
 Gratier og Amor gif.

Lig en Gud , jeg tro'de da at svømme
 Paa et bredløst Glædes - Ocean.
 Men de svandt , de svandt , de stolte Drømme ;
 See , jeg laae ved øde Strand ! —

Boreas fra iisfuld Binge strø'de
 Vintersnee paa bladeløse Træ'r ;
 Alle Vaarens Børn , af alle døde ;
 Og du elskte mig ej meer.

Sit med ængstligt Haab for dig at finde
 Tilte jeg til vor Foreenings Lind.
 Æ , forgjeves ! Skarpe Nordenvinde
 Tørrede min vaade Kind.

Atter

Atter smilte Baarens Rosendage;
 Brudedragt sig Jorden smykker i.
 Men den soæver aldrig meer tilbage,
 Hiin den søde Phantasie.

Nige, Fald den eengang blot tilbage,
 Denne søde, kjelne Phantasie!
 Lad mig drømme een af mine Dage
 I dit hulde Slaverie.

Elkovs Nektar: Ruus jeg skulde drikke,
 Naar du smilte til mig huld og om;
 Og i eet af disse Djeblikke
 Svandt mit Liv og svandt mit Drøm.

Spho til Aphrodite.

Af det Græske.

Uleffeds tilbedede Gudinde,
 Elskovs snildhedrige Dronning, dig
 Jeg bønfaller, høje Hersterinde,
 Ej med haabløs Qual du straffe mig!
 Kom, o kom, saasandt du nogensinde
 Kaldet af din Saphos Klagerost
 Hurtig fløj fra al Olympens Lyst,
 Fra din Faders Stjerneborg, og ilte,
 Ført af favre Quers raske Hær,
 Gjennem Vethrens solvblaa Hvalvinger.
 Knap din gyldne Karm paa Jorden hvilte,
 Før du spurgde — og guddommelig
 Benskab fra din Rosenløbe smilte —
 „Beste Sapho, sig, hvad fattes dig?
 „Hvorfor klager du? Blant Jordens Sønner
 „Nævn

„Nævn mig ikkun den, du øjne vil
„For din Fod i Elskovs ømme Jld!
„Hvo er det, som sølesløs ej skjønner
„Paa min elste Saphos Kjerlighed? —
„Flyer han nu? — Han følge skal dit Fjed. —
„Haaer han din venstabsfulde Gave? —
„Han skal bringe Offre uden Tal. —
„Vil han ikke elste dig? — Han skal
„Elste, dyrke, tjene dig som Slave. —
Ja, saaledes, Venus, talte du.
Kom da nu min Rummer at forjage!
Still de Længster, som mit Hjerte plage!
Kom, o kom til Hjelp i Kampen nu! —

Til den Elskede.

Et Fragment af Sappho, oversat.

Guders Lige tykkes han mig at være,
 Han, der lige overfor dig, o Pige,
 Sidder og i Nærheden hører dine
 Smeltende Toner,

Seer dit milde Smil! — O det bringer Hjertes
 Til at flyve højt i mit Bryst, men neppe
 Hen til dig jeg seer, før de bange Toner
 Standse i Struben;

Tungen segner død; over Huden rinder
 Hurtig ned en flyvende, sagte Flamme;
 Djet skuer intet, og for mit Øre
 Surrer det dunkelt;

Kold nedgyder Sveden sig; hele Kroppen
 Gribes af en Gysning; jeg blegner meer end
 Mejet Græs; en Døende næsten lig, jeg
 Drager ej Aande. — —

Til Minna.

Du taler ondt om Kjerlighed! —
Du præker Oprør imod Amors Rige! —
Men frygter du da ei, forvovne Pige,
At spættet Amor kunde blive vred?
O nej; du sikker nok for det dig veed,
Ehi, Hulde, naar dit lyse Dje taler,
Tilintetgør det, hvad din Mund befaler.

—

Afskeed med Biisdommen.

—

Errat, qui finem vesani quærit amoris:

Verus amor nullum novit habere modum.

Propertius.

Fly, Biledom, fly! Din høje Stemme
Min elskovdrufne Esjel ej røres ved.

J Lanker Stormen fast! Bjergfossens Raet du
hemme!

Og da du søge kan min Kjerlighed.

Jeg hende saae. Paa hele Jorden
Jeg intet, intet uden hende seer.

Et umilde Blik er Lyn; et Brodesord er Torden;

Et Smil! Elysum omkring mig leer.

Mig Kilden hendes Navn kun suser;
 Mig sukker Vestenvinden hendes Navn.
 Sødt Nattergalen det udtriller, det frembruser
 Højtideligt af Bølgens mørke Favn.

Hvor tit har jeg mit Hjerte trykket
 Smød det Træ, der hendes Navn jeg skrev!
 Hvor glad greb jeg den Blomst, som hende havde
 smykket,
 Og kjerlig gjemte den, til Støv den blev!

Jeg hendes Billed seer fremtræde
 Af Træer, af Fjeld, af selve Nattens Gru:
 Det nu nedlader sig for mig paa græsrigt Søde,
 Og spottende mit Favntag fly'r det nu.

O, at hun aldrig havde smilet,
 Ej hendes Dine straalet Haab til mig,
 Ej hendes bløde Haand i min fortroelig hvilet!
 Da, Elskov, kunde jeg neddampet dig.

Mens

Men nu! — Hun gav mig Haabets Bæger,
Og jeg det Tryllebæger tænte ud.

Hvor er den Urt, som nu mit tændte Hjerte
læger?

O, hvor, hvor er den Troldmand eller Gud?

Min Pligt? Kogjes vil jeg følge
Dens Stemme. Jeg kan gaae med rolig Mand
Mod Sværd og Kugleregn, mod Storm og skum-
hvid Bølge;

Men kan jeg bryde Amors Rosenbaand?

Nej, intet river mig fra hende.
Her tæt ved hendes Hjem, i landlig Dal
Her vil jeg, skjont forskudt, dog leve, lide,
brænde
Og døe i elsket Qual! . . . . .

Petrarkas 63de Sonnet,

frit oversat.

Jeg evig elsket har, jeg endnu elsker Eder,
 Og til min Død jeg Eder elske maa,
 Lyksaligste blant alle Jordens Steder,
 Hvor jeg, af Amor ledet, hende saae.
 O, Dage, Timer, Øjeblikke,
 Som venlig lindrede min summe Qual
 Ved at imøde mig den Jordens Engel skikke,
 Til Livets sidste Stund jeg Eder elske skal.
 Thi hun, hvis Mønster mig at elske Dyden lærte,
 O evigt, evigt hun tilbedes skal af mig. —

I Dag, o Amor, rundt Du samlede om
 Dig,

For at bestorme ret paa ny mit Hjerte,
 Hvert elsket Minde af min Kjerlighed;

For

For en saa talrig Hær hvo maatte ikke vige?
Jeg giver tabt! — Men skal endnu som før,
Min Længsel kun, ej min Forhaabning stige,
Paa eet af disse Steder snart jeg dør.

Naar Søndens Storme Krig med Havets Bøer
 ver føre,
 Den rædde Kjøbmand priser landlig Røe
 I Fædrebysens stille Braa.
 Dog strax forslagne Skib i Stand han lader
 gjøre,
 Da Armod ej at bære han forstaaer. —
 En anden ej sin Flaske Vijn forsmaaer,
 Ej af den lange Dag en Deel til Kias at spille
 Nu hvilende i Buskens milde Lye,
 Nu ved den stille Bæks sølvklare Kilde. —
 Saa mangan morer sig ved Lejrens Baabestigning,
 Hvor sig blant Fløjtens Lyd Basunens Tord-
 ner blande,
 Ved blodig Krig, som Mødrene forbande. —
 En Jæger ude blir i kolde Nat,
 Forglemmende sin fjælne, unge Kone,
 Naar Hundene fik Spor paa Hørt med Iy-
 fold Krone,
 Naar mægtig Bildsviit har igjennem Garnet sat.

Men mig — mig Musers Epheufrands
 Opførte høit til Gunders Stjernesal;
 Mig Nymphers glade Chor, Satyrers lette
 Dands
 I Lundes Løe, om Bækkes rullende Kristal,
 Adskille fra det store Tal.
 Naar af Euterpe mig ej Fløjten nægtet bliver.
 Naar stemme min Guitarr ej Symnia for-
 smaer,
 Ja, naar blant Skjaldene kun Du en Plads
 mig giver,
 Med løftet Nakke jeg mod Himlens Stjerner
 staaer

Til Varine.

Horaz's 2den Bogs 8de Ode.

Hvis kun den mindste Straf for spottet Eed
 Retfærdig Himmel sendte til dig ned;
 Hvis een, kun een af dine Tænder
 Sig udaf skjønne Række skjød;
 Hvis kun een Plet paa dine Hænder
 Blev mindre svanehvid og silkeblød;
 Saa kunde jeg dig troe, Varine! —
 Men nu, saasnart du din Samvittighed
 Betyngtet har med nok en troeløs Eed,
 Man seer dig dobbelt skøn fremtrine,
 Og al vor Ungdom offentlig,
 Som Dronning, hylde dig,
 Ja, åabenbar ved at bedrage
 Du vinder, vinder ved at tage
 Forsængeligt din døde Moders Navn,
 Ved frækt at kalde Himlens Stiernehøre,
 Og Guderne, der hist i Glædens Favn

For

For Dødens kolde Pile sikre ere,
 Til Vidner paa den Fed, du bryde vil.
 O, sige Ting seer Venus med et Smil!
 Ja, siger jeg, ved sligt kun smile
 De fromme Gratter,
 Og ubarmhjertig Amor, der
 Paa blodig Svædsteer siber sine Pile. —
 Regn hertil, hvilken tallos Hær,
 Der voxer op til nye Slaver
 For dig, i alle vore Unglinger;
 Ja, i hvor tidt han dermed truet haver,
 Hvor tidt han end mishandlede af dig,
 Dog ingen gammel Træl løsriver sig.
 Dig frygter Moderen for hendes Junker,
 Dig Faderen for sine gamle Grunker,
 Dig nyegift Kone, at du hendes Ben
 I dine Tryllegarn skal lokke hen.

Til Næra.

15de Epode.

Nat var det, og blandt mindre Stjerner
smilte

Den fulde Maane ned fra Skyfrit Blaa;

Som Djeblikke, Timerne borttilte,

Mens i hinandens Arme sødt vi laae.

„Meer tæt du til mit drukne Bryst dig klynged’,

End myge Epheu sig om Egen klynged’.

Da, o! til Trods for Guders Balde! svoer

Du efter mine foresagte Ord:

„Mens Ulo er Lammets Straf, mens Sæ-
mand bærer

„For Orions stormfulde Afkedsfied,

„Mens Phæbi lange Haar for Binden svæver,

„Gienfidiig vare denne Kierlighed!“ —

O Falske! med din Smerte skal du lære,
At den, som du fornærmed’, er en Mand.

Et

Ei vil Horaz Foragt med Taalmod bære;
 Ei stedse for din Dør forsmægter han.
 Nei, han en Slut, i Yndighed din Lige,
 Nok finde skal. Tænk ei, hans Harm vil vige,
 — Naar i hans Barm den saaer rodfæstet sig —
 For al din Skønhed, al din Konst og Svig. —

Men, hvo du er, som elsket nu dig fryder
 Ved den Tilfidesartes Krænkelse,
 Vee dig! om riig paa Dvæg og Gods du er,
 Og i dit Hied paktolisk Guldstrøm flyder,
 Om Nirevs selv i Skønhed viger dig,
 Om Pythagors Mysterier du kiender,
 Snart skal du sukke, at din Falske sig
 Fra dig til nyudkaaret Elsker vender;
 Da Røden at belee tilkommer mig.

Til Chloë.

Sporaz's 23de Ode i første Bog.

Du fly'r for mig, o Chloë! liig en Hind,
 Som paa affides Bjerg sin bange Moder søger,
 Der hvert et Trin dens tomme Frygt forøger
 For rystet Blad, for sagte Vind.

Thi suser ikkun Vaarens milde Fjed
 I Skovens lette Løv, thi røres en Lacerte
 I Buskene, saa bæver hendes Hjerte,
 Saa ryste hendes Knæ derved.

Forfølger jeg dig da med Tigerharm?
 Mon, rovsyg Løve liig, jeg dig vil sønderbide?
 Hold op at følge Moderen; det er paa Tide
 For dig at gaae ved Elfers Arm.

Tit Pyrrha.

Iste Binds 5te Ode *).

Bogs

Hvo er den salveduftende Yngling, som
vendig Syndte Grotte slønger sin fjelne Arm
 Om dig paa Rosenlejet, Pyrrha?
 For hvem har du flettet i Dag

Dit gule Haar saa simpelt, saa nydeligt?
 Bee ham! Hvor ofte vil han din Eroeløshed
 Begræde, af, hvor vil han stude,
 Ved fortnende, stormfulde Hav,

Han,

*) Det Metrum, hvori jeg har oversat, er saadant

o — o — o — oo — o —
 o — o — o — oo — o —
 o — o — o — o — o —
 o — oo — oo —

Han, - som dig nu lettroende nyder i
Dit fulde Ynde, drømmende stedse dig
Saa faur, saa ganske Hans! Hvorlidet,
Han kjender den troeløse Vind! —

See dem, der see dit Smil, og ej kjende dig! —
Min vaade Dragt jeg hængte, Neptunus, i
Dit Tempel op, for at advare
Enhver for det farlige Hav.

Til Lyce.

4de Bogs 13de Ode.

Himlen hørte min Bøn, Lyda, ja Himlen
 Har, o Lyda, den hørt! Kjelling du bliver, og
 Vil dog end lege Ekshæd,
 Vil dog end være nysselig,

Vil ved Frækhedens Spøg lokke den dvælende
 Amor hid til din Barm. Nej, paa den blom-
 strende

Danserindes de runde

Purpurfinder han staaer paa Bage.

Spodst han flyver forbi visnet og bladløst Træ,
 Dig han flyer, thi din Tands, Sorthed ud-
 skjæmmer dig,

Dig den rynkede Pande,

Dig den sneeklædte Hovedtop.

Ei den glimrende Steen, kolffe Purpur et
 Dig kan bringe den Tid atter tilbage, som
 De bevingede Stunder

Var' i Evigheds Afgrund hen.

Hvor, o hvor blev det af? Yndighed! Kindens
 Gld!

Fodens svævende Gang! Hvad er igjen af hiint
 Elskovaadende Ansigt!

Hiint som røved' mig fra mig selv,

Hiint, som yndedes meest, næstefter Cynaras,
 For sin lokkende Konst! O, men vor Cynara

Gav den venlige Skjebne

Ikke talrige Levnets Aar;

Medens, Lyda, den Dig gjemmer til Kragernes
 Alder, for at hver rast Yngling kan see, vist ei
 Uden Latter, dit Ansigt

Borde Aften i Farve lig.

Til Thaliarchus.

Den 1ste Bogs 9de Ode.

Du seer, at Sneer bedækker vore Høje,
 At Skovens Træer sørgende sig maae
 Ned under den forhadte Tynge bøje,
 At sammenfrosne Bække stille staae.
 Men du! forjag den barske Kulde!
 Fyr brav i din Camin!
 Skænk dine Glas bestandig fulde!
 Spar ei en Flaske af din gjemte Viin!
 Lad Guderne for Resten kun regiere;
 Et Vink fra dem! og Stormen lægger sig,
 Som nys paa skumhvild Bølge førte Krig;
 Ej bange Lunde rystes mere.
 Du, vogt dig, at i Dag
 Du ej paa Morgendagens Sorger tænker;
 Men, som en reen Gevinst, modtag
 Hvert Dieblis, dig Himlen skænker.

Du,

Du, Yngling! ei den Myrtekrands forsmaa,
 Hvormed din Tinding venlig Amor smykker;
 End med i Dandsens glade Chor du gaae;
 Thi end er ei din Gffe graa,
 Knarvorren Alder end dig ej nedtrykker.
 Nej, nu hvert Glædestempel søg!
 Høp om paa Martismark blant dine Lige!
 Forsøm ej Stævnet, du har sat din Vige,
 Men kom, og mellem Kielmske Sluttes spøg,
 Og drag af Krogen frem den Elskelige,
 Som ved sin Latter selv forraader sig,
 Og kun for Spøg paa Forsvar prøver,
 Naar du et Vandt fra hende røver,
 Som hun med Rys indløse maae af dig.

Til Mæcenas.

2den Bogs 12te Ode.

Ei Numantiners aldrig trøtte Mod
 Ei Hannibal, den seentbetungne Rjempe,
 Ei sikulst Bølge rød af punisk Blod,
 Til kjelne Cithars Lyd du byde mig at læmpe!
 Kræv ej, Mæcen! at jeg skal synge om
 Lapithers vilde Riv, om stolte Jetter, som
 I *Borgen* Stjernekrigen selv fik Guder til at blegne,
 Til de for Herkuls Slag i Støvet maatte segne.
 Skriv selv med mere heldig Haand,
 For Bersets Lænker fri, om Cæsars Seterhæder,
 Om fiendste Konger slæbt igjennem Romas Stræder
 I Slavebaand! —

Mig Sanggudinden bød at quæde
 Om min Licinia, om hendes søde Nøst,
 Om hendes lyse Blik, om hendes hvalte Bryst,
 Gjenkjerligheds og Troestabs Kongesæde;

— Hvor

Hvor skøn hun svæver frem i festlig Dands,
 Hvor blid hun hopper om i spøgefulde Klynger,
 Hvor yndig, prydet med Dianas Høitids-Krands,
 Om Lege søstre kjerlig Arm hun slynger. —

Sa, sig mig, Ven, om du bortgive vil
 For Perserkongens Land og Stæder,
 For Phrygers Guld, for Sabas Kostbarheder,
 Kun eet af hendes Haar, naar med et spøgfuldt
 Smil

Hun Hovedet tilbagekaster,
 Strængt nægtende et Kys, hux siden dog
 Mig villig røve lader, stundom og
 Mig selv at give kjerlig haster.

Til Bacchus.

2den Bogs 19de Ode.

Seet har jeg Bacchus! Ero mig, o Esters
fløgt!

Paa sjerne Klipper toned' hans høie Sang:
Lærvillig' Nympheerne den hørte;
Fauncerne lytted' med spidse Ører.

O, Evan! Nædsel ryster endnu min Sjæl!
Mit Bryst er fuldt af Bacchus! jeg tumler
end

Af stormist Fryd. O, skaan mig, Evan!
Skaan mig, du frygtbare Thyrsus=
Svinger!

Tilladt, at jeg Thyadernes Underværk
Maa synge, Vinen rindende strømmeviis,
Og Melkefloder, og fra Træets
Hulheder dryppende Honningnectar!

Til=

Tillad, at jeg din Elskedes Stjernekrands,
 Besyngne maa, den thebaniske Kongeborgs
 Forfærdelige Fald, de grumme Plager,
 Som din Foragter Lyfurgus straffed'.

Du styrer Strømme, styrer den vilde Sø;
 Du, ravende paa eensamme Biinbjerge,
 Med Slangeknuder, uden Skade,
 Knytter historiske Qvinders Loffer,

Dengang din Faders Riger bestormedes
 Af stolte, himmelstigende Kjæmpers Hær,
 Med Lovels'r, med Lovens stærke
 Tænder du knuste den høje Rhodus,

Skjødte meer beqvem blant hoppende Danserad,
 Blant munter Leeg, du sagdes, ej vældig nok
 Til Kamp, men du den samme viiste
 Dig under Baabnene, som i Freden.

Selv Cerberus med Urefrygt sjaed' dig,
Da du, med Guldhorn prydet, tilbagekom;
Den, ydmygt logrende, din Fod med
Sin den trekloftede Tunge slikked'.

Til Sertus.

Iste Bogs 4de Ode.

Den strænge Winterfuld nu jages
 Af Vaars og Zefirs Mildne hen,
 I Søen tørre Skib igjen
 Ved Hjælp af stærke Vinder drages.
 Ei Dvæget tyer til Stalden meer;
 Ei Bonden, fængslet i sin Stue,
 Belsigner Arnestedets Lue;
 Ei Engen hvid af Niumfrost er.
 Nu Elskovs Dronning, Aphrodite
 I Maanskin fører Dandsens Chor;
 med Vereslag paa grønne Jord
 Den yndigsmilende Carite
 Og Nymppher sætte skjønne Fod;
 Mens i Cyklopers tunge Smedde,
 Blandt Gnister, Flammer, Røg og Soed,

Den flittige Vulkan maae svede,
 Nu er det Tiid, at froe og bliid
 Om Jffen friske Myrther vinde,
 Og spæde Blomster, der oprinde
 Af sneefrie Jord. Nu er det Tiid,
 I Lundens Skygger at tillave
 Et Offer af et Lam, et Kid,
 Hvad Offer Faunus helst vil have.
 Paa Hytten, døkt med Langhalm's Tag,
 Paa kneisende Paladspørt banker
 Den blege Død med lige Slag.
 I vore vidtudstrakte Tænker
 Snart denne Gjæst afbryder os.
 Ja, al din Lykkes Storhed trods,
 Skal Gravens Rumle, tause Skygger
 Og eengang, Elske, skjule dig.
 Naar did din Fod først vendte sig,
 Naar først du bleven er Indbygger
 I tomme Skyggers Hjem, da skal
 Ei mere høbdigt Tærningfald

J Drifkelaug dig Zeytret giv,
Ei Chloes Smile Chloes Røst
Skal meer til Hjelen Lyst oplive
Dit evig, evig kolde Dryst.

Nøjsomhed.

Et moralsk Digt.

— Qvöd petis, hic est,
Est Ulubris, animus si te non deficit æqvus.

Horat.

Du, som forskjønner Glædens Fjed,
Og dysser Dvaler sødt i Slummer,
O du i Livets Fryd og Kummer
Min troe Veninde, Nøjsomhed! —
Skal Ondskabs Vold formaae at rive
Din Dyrker af din hulde Arm?
Skal vilde Stormes Larm fordrive
Dit lune Stilne fra min Barm?
Nej aldrig! — Lad kun Guldets Slave
Fortvivle, naar han ikke kan

De

De Skatter, som fra Perus Havn
 Hidlyngedes til spanske Strand,
 I sine Kister flux begrave!
 Lad Herseangstens Edder-Braad
 Sig bore i Despotens Hjerte,
 At hævne nedtrykt Uskylds Smerte,
 At hævne Patriotens Graad!
 Lad vilde Landerøver sukke
 Naar Oceaner Vejen lukke
 For aldrig mattet Sejrelyst!
 Men evigt i den Godes Bryst
 Skal Dydens Haand for dig berede
 Et skjønt, et trofast Kongesæde.
 Og om paa Dydens Vej min Fod
 Ej lige stadig altid stod,
 Dog qvaltes ej den Himmelsflamme,
 Det Forsæt i min Barm: Vær god!
 Derfor om tusind Lyn mig ramme,
 Om Lykke, Venstreb, alting svæeg,
 Skal uden fejge Taarer jeg

Dog dig, du eene sande Lykke,
 Du eene altid nære Trøst,
 Til mit henrykte Hjerter trykke,
 O Trøjsomhed! Min matte Røst,
 Naar Dødens Nat omhyller Djet,
 End lispel skal: Seg dæer fornøjet. —

O trefold salig den, hvis Barm
 Du til din Helligdom indvier;
 Der stolte Onskers vilde Larm
 Ved din den milde Stemme tier.
 Lig Baarens tætte Blomsterhær,
 Utællelige Saligheder
 Du paa hans jævne Bane spreder.
 Ja selv i Fængslets Hvalvinger,
 Paa fredløs Flugtnings skjulte Veie,
 Paa qualfuld Sygdoms haarde Leje,
 Er du med Fryd og Trøst ham nær.
 Hvad seer jeg hist, hvor Armod hegner
 Trygt om den ubemærkte Braa?
 Du, du paa hvert et Afsyn tegner

Et Billed af din milde Roe,
 Naar Dagens første Straale blinker,
 De fro til Arbeid iile frem;
 Den heede Middagssoel dem vinker
 Til sund og simpel Føde hjem.
 Naar Bedeflokken langsomt lyder,
 Den milde Aftenkjølning fryder
 Dem efter Dagens Flid og Sved.
 Du Glædens Moder, Nøjsomhed,
 Den blege Mismods Land forbyder
 At komme dine Venner nær.
 Du deres gode Huusgud er,
 Der sidder midt blandt dem fortroelig,
 Belsigner deres sorte Brød,
 Og gjør Vanddrifken stærk og sød.
 Du ej forsmaaer den lave Bolig,
 Ej straaebedækte Lejested,
 Men vinker Slummer blid og rolig
 Paa din Tilbeders Dine ned.

O Nøjsomhed, hver Slægt, hver Alder
 Omkring dit Altars Fodder staae;
 Dig kalde Vises Ønsker paa;
 Ja, Daaren selv din Gunst paakalder.
 Men ej for Diamanterns Glands,
 Og ej for Jordens første Throne,
 Og ei for Evighedens Krands,
 Du kjøbes kan. Den Rosenkrone,
 Der yndigt svæver i din Haand,
 Kan blot en ædel Skyldfrie Mand,
 Blot et uskyldigt Hjerte vinde.
 Vee dem, der famlende, lig' Blinde,
 I Ønskers Nat, forfeilte dig!
 Naar Mængden løfter Undringskrig,
 Naar Glands og Overflod dem favner,
 Boer skummelt Qual i deres Sjel.
 Jo meer den har, jo meer den savner,
 Sin Lykkes og sit Ønskes Træl.

Ja, tit paa Glædens Hav vi svømme,
 Og tørste dog. Mod Himmelen

129
~~127~~

Vi styre, af! men vore Drømme
Os i en Afgrund drage hen.
De Koglerster! Forrædrift give
De, hvad som er, en gusten Syn,
Og male det, som først skal blive,
I Morgenglands saa frisk, saa nye.
Vee den, som Synerne henrykke!
Snart bander han sin trange Lykke,
Snart knurrer han mod Himlens Raad.
Ham duster Rosen ikkun Qvaler;
I Duggen seer han Sorgens Graad;
Ej smhedsdrnkne Nattergaler,
Ej zophirgynget Sølvervæld
Opmuntre kan hans arme Sjel.
Naar Dagforkynderinden maler
I Purpur Østerhimlens Sky'r,
Naar Venner glade mod ham ilo,
Naar Pigers muntre Kredse smile,
Han seer det, harmer sig, og fly'r.
O, thi hans Afgud ham forfølger,

Hans Plageaand, født af hans Bryst.
 Igjennem Støi og Læg og Lyst,
 Igjennem Torden, Storm og Bølger
 Den hvifker til ham, nært og tyft:
 "Du er ej lykkelig! See Krandsen
 Der svæver hist i Straaleglanssen
 Af Magt og Roes og Evighed,
 Den maae du til dig drage ned."

Storm, Doare, frem, grib denne Skygge,
 For den du ofrede din Røe!
 Kan nu dens Favntag dig betrygge
 Et evigt Held? — Skjælv! — Dødens Bøe
 Sig aabner! Hvo er det, som vandrer
 Ved Phlegetontiske Flammestrand?
 Een af vor Klodes Alexandrer!
 Blant vilde Plager hylér han:
 "Vend dig fra mig, halvbrustne Djet
 "Ej stønner meer, ligdækte Høse! . . . ,
 Og Luebølger ham bortreer. —

Siig du, som harmfuld hist isfjænker
 Bundløse Fad, o siig, hvor blev
 Den Skar, du vandt med Sved og Rænker?
 Paa Jorden! . . . og du sukker her! . . .
 Dog — det er Dremmebillede,
 Gndvender du. Nu, lad saa være!
 Men tusind, tusind Helveder,
 Unøjsomme! paa Jorden her
 Du i dit eget Bryst maa bære;
 Det radsom Virkelighed er.

O Dydens Søstre! Trylserinde, *Søster*
 Der snildt i Demantkjeder veed
 Ustadig Glædes Rosenfjed
 Og utro Lykkes Flugt at binde,
 Du, hvis elysisk milde Fred
 Gnddysser Qualer selv i Slummer,
 O, du, i Livets Fryd og Kummer,
 Min troe Veninde, Nøjsomhed!
 Nei, aldrig, aldrig skal jeg rives

Udaf din hulde Moder's Arm.
 Bed ingen Stormes Larm fordrives
 Dit lune Stilne fra min Barm
 Dig svor jeg evig, evig Troe,
 Da klar og skfri Morgenrøden
 Af Livets Dag imod mig lœ:
 Dig, trofast indtil selve Døden,
 Forlader din Tilbeder ej,
 Trods Tordenskyers Sammenstøden,
 Trods fjendste Rædslers grumme Møden,
 Paa Pligtens tornefulde Vej.
 Vil gunstig Himlen mig beskytte
 Fra lysende og farlig Lod,
 Skal du for mig i Halmtagslytte
 Fremtrylle Slotters Overflod.
 O, vilde Himmelen mig unde,
 Hvad lønligt tit mit Hjerte bad,
 At sjernt fra daarstabsfulde Stad,
 Fra Nøgtets og fra Avinds Munde,
 Med nogle Bøger, meere Mad,

Og ved min Lauras Smile glad,
Hensværme i sangrige Lunde
Ved Surret af en sølvklar Strøm
Mit Livs den ubemærkte Drøm!
Men skal i Lykkens Tumlekredse,
Paa Vrens Kampemark jeg staae,
O du min milde Skyttsaand, stedse
Mig skjermende ved Siden gaae!

David's 23de Psalm.

frit oversat.

Gud er min Hyrde! Fra de nøgne Heder
 Han kjerlig fører mig til grærig Eng.
 Fra møjsom Klippevej han trygt mig leder
 Til qvægsom Koe paa Blomsteskæg.

En Løvedrik hans Faderhaand mig rækker,
 I sandig Drk, hvor ej er Kilders Spor.
 Han midt for mine Sjenders Dine dækker
 Fyldt med Belsignelser mit Vord.

O, naar hans Hyrdestav jeg lydigt følger,
 Blant graadig Løvehær jeg vandrer tryg.
 Lad Hvirvelstorm oprøre Havets Bølger;
 Hans Balde knuser Bølgens Ryg.

Han

Han mildt hidvinker mig til sølvklar Kilde,
Naar jeg forsmægter under Solens Brand.
Og selv, naar mine Fødder sig forvilde
I Midnatsumlm, mit Lys er han.

Skal jeg engang da dunkle Stier træde
I Dødens Næbselmat med bange Fjed;
Da vil han mig med Faderomhu lede
Til evig Dag, til evig Fred.

Til en Selvmorder.

Svage, Livets Malurtkalk du smagte,
 Fandt den bitter, og — bortstødte den.
 Vise frem til Maalet Langsamt trage,
 Ubetænk som styrted' du derhen.

Var da ingen Pligt for dig tilbage,
 Intet Godt, at end udøve her?
 Ingen Bliedom meere at opdage?
 Ingen Evne at udvikle meer?

Du fortvivlede maaskee om Glæde!
 Saae du og i Fremtids Skjæbner hen?
 Dog — dig fængslede' Støvet's tunge Kjæde,
 Kaff med eet du vilde sprænge den.

Men

Men, om fortsat Liv os hisset Bier,
 Mon vi naae da strax Fuldkommenhed?
 Mon vel hisset Smerten evigt tier?
 Ingen Svaghed meer os fuer ned?

Muligt, aldrig Svaghed, Smerte, Taarer
 Svinde for begrændste Væs'ner hen?
 Muligt, os for stolt et Haab bedaarer;
 Haabet er en mild, men troløs Ven.

O den Nat, som hyller Graven, byder
 Os at stræbe, gavne, nøjes her.
 Daare, hvo sit gamle Huus nehbryder,
 Uvis, om det nye bedre er.

Langt fra mig, blant Onde dig at regne!
 Broder, Ej vil jeg fordømme dig.
 Hist, hvor Stjerner vandre, er' de Egne,
 Der først Lys omstraaler dig og mig.

Til Sandheden.

Jeg veed intet.

Sokrates.

Er du kun en gjøglende Drøm? en yndig
Datter af vor spøgende BILDNINGSKÆVNE?
Eller fly'r du evigt med gråsom Spot den
Speidende Vens Favn?

Taaler Gravet ikke dit stjerneklare
Nasyn, o ætheriske Dronning? Boer du
Derfor hos den Evige i den Sol, ej
Herschel opdaged'?

Eller i den eensomme Klippegrotte
Hos den fromme Himmelføn? Eller i de
Stjulte Helligdomme, dem svoren Tausked
Dækker med Midnat?

In=

Intet, intet veed jeg! Som vævre Irrlys
 Spøger for den natlige Vandrers Dine,
 Saa bedrager Daarskab os, hylt i evig
 Berlende Dragter.

Dg dog søger Sjelen dig! søger voldsomt
 Til din Favn! Ja Skaberens selv har gydet
 Sandhedstørst, uslukkelig Sandhedstørst i
 Edlingens Hjerte.

O, hans Bliv var grusom tyrannisk Spøgen,
 Om ej eengang hiinsides dunkel Gravnat,
 Du, o Sandhed, kroner din tro Tilbeders
 Flammende Onsker!

Hymne over Aarstiderne

af Thomson.

Overfat efter den dublinſke Udgave af 1751.

Du, ſom det rullende Aar med guddommelig
Aande beſjæler!

Aarstiderſ Skifte, Alfader, er kun dit omver-
lende Billed.

I den frydfulde Vaar din Skjønhed, din Kjer-
lighed lyſer,

Mærkerne rødme af Blomſter, og Luften er
qvægende Balsom,

Echo paa Bjergene vandrer omkring; mildt Lun-
dene ſmile;

Fryd udſpender hvert Brøſt, og hver Nerve
bævrer af Bellyſt.

Gud! din Herligheds Glædes gienſtraaler den
ildrige Sommer;

Al-

Altting gennemopgløder din Soel med Modens
denheds Fylde,

Ofte jeg hører din Røst i Tordeners døvende
Bulder,

Ofte i Bakkens Hviffen og Lundenes hellige
Susen.

Nu i den frugtrige Høst din ugrændsede God-
hed indbyder

Alt det levendes Hær til et fælleds et glæderigt
Maaltid

Frygtbar i Vinterens Storme du er; dig Skyer
indhylle

Uvejr hvirvler sig hen over Uvejr; Sneen ned-
piske;

Majestætiske Mulm! men paa Hvirvelvindes
knusende Vinger

Rider du højt, og den hele Natur ydmyget
tilbeder.

Mystiske Kredsgang! o, hvilken guddommelig
Bølge og Wiisdom

Dybt

Dybtfølt, synes i den! saa simpel en Række,
 og dog saa
 Konstigen blandet med Skjønhedens Glans og
 Velgjørenheds Rigdom;
 Hvor saa umærkelig bliidt hver Skygge hensmel-
 ter i Klarhed,
 Og til et saa harmonifuldt Heelt sig alting
 forbinder,
 At gjennem Rækken af evige Skifter det evig
 henrykker,
 Ak! men, vandrende tidt i en dyrist uselvsbe-
 vidst Studsen,
 Mærker ej Mennesket dig, og Haanden, der,
 evig alvirkfom,
 Sphærerne drejer omkring, arbejder i lønlige
 Dybhed,
 Fremskyder derfra i dejlig Hensødsling Foraarets
 Ynder,
 Medflynger, sommerlig Soels de lodrette Pile,
 bespiser

Al det levendes Hær; fremhvirvler de sneefvøbte
 Storme,
 Alter med Foraarets Varme hver Livets Spring-
 fjeder vækker.
 Sank, o Natur! dine tallose Børn under Him-
 lens umaalte
 Tempelhvælving, o, sank dem til sammenopsti-
 gende Lovsang!
 Hviſt, o melodiske Zephyr, hans Lov, hvis
 kvægende Nande
 Bister i dig, sødt liple du den i det eenlige
 Mørke,
 Hvor den opkneisende Gran, fra den bratuda
 hængende Fjeldkant,
 Zitterer hellige Gysninger ud over bævende
 Skygger,
 Løst din stærkere Røst mod de gjenlydbævende
 Skyer,
 Du, som forfærder al Jorden med fjerntherrul-
 lende Bulder,

Løst

Løft din Røst, og fortæll os, fra hvem du ra-
 ser Nordstorm!
 Risler I ogsaa hans Priis, o, sagte fremstjels-
 vende Bække!
 Lad mig i tankesuld Gang med lyttende Øre
 den fange!
 Elve, der hovedfulds fra de nøgne Klipper ned
 styrte!
 Naer, som gjennem befrugtede Dal sig blinkende
 slynge!
 Majestætiske Hav, du som gemmer en Verden
 af Under
 I dit lønlige Skjød, o! forkynder hans maal-
 løse Hæder,
 Som med alvældige Røst nu byder jer larme,
 nu tie!
 Hvirvler en Viraksty, og Urter og Frugter og
 Blomster!
 Op til den Store, hvis Soel eder hæver, hvis
 Aande begynder

Eder

Eder med kvægende Duft, hvis Vensel jer Vn-
 dighed skaber!
 Medbøjer jer for ham, o Skove! og bølger I
 Agre!
 Gyder jer venlige Sang i Høstmandens skyldløse
 Hierte,
 Naar han søger sit Hiem i Maanens fortrolige
 Glimmer.
 I, som, naar Jorden i Taushed er dyffet, i
 Himlene vaage,
 Stjerner! udstrammer jer mildeste Glands, imens
 Eders Engle
 Slaae de guldstrængede Harper i sølvklare
 Ether,
 Dagens utømmede Væld! du Skaberens troeste
 Billed,
 Du, som et Hav af Liv fra Verden til Verden
 udspreder,
 Rundt i Naturen hans Priis med enhver din
 Straale du skrive.

Tordener rulle; vær taus, nedkastet i Støvet, o
Verden!

Medens fra Sky indtil Sky den festlige Hymne
gientages.

Atter fra Højene lyd den springende Faarefloks
Brægen!

Evare den Dalenes Brøl! de moosgrode Klip-
per gientone!

Thi Al. Hyrden skal snart opreise sin Throne; hans
Rige

Sit for Lidelse, skal i Aarhundredes Række sig
have.

Baagne hver Skov! en uendelig Sang fra Lun-
dene hvirvles.

Og naar den ilende Nat søvndyffer den quiddrens-
de Verden,

Sødelig nyn hans Priis, Philomela! til lyttende
Skygger.

Sardeles J, for hvem hele Skabningen smiler
paa eengang

Hoved

Hoved og Hierte og Tunge for den! med klingende
 Jubler
 Sluttes det almeene Chor! o Mennesker, samlend
 i Stæders
 Brimlende Svært, eders Røst det ærværdige
 Orgel ledsage,
 Nu i opstigende Bass, og nu i højtidelig
 Pause!
 Bruse mod Himmelen højt skal Andagts foreenede
 Flamme!
 Hvis i hver skyggende Lund I hellere finde et
 Tempel,
 Lader da Møernes Sang og Hyrdernes digtriske
 Fløite
 Priise Aarstidens Gud: omsvævende Engle dem
 signe,
 Men for mig, om jeg nogentid glemmer det vns-
 dede Emne,
 Enten udspringende Blomster lee, eller Sommers
 rens Flamme

Marken beklæde med Guld, eller Høsten med
 Druer sig frandsler,
 Eller fra taagede Øst den stormende Vinter sig
 reiser,
 Være min Tunge da stum! Min Bildningskraft
 da ej længer
 Male, og, dødt for Glæden, mit Hjerte for-
 glemme at banke.
 Flytted' mig Skiæbnens Befaling til Jordens de
 fierneste Hjørner,
 Floder unævnte i Sana, useete barbariske Egne,
 Der, hvor den vaagnende Soel forgylder de In-
 diske Bierge,
 Der, hvor dens dalende Glimt ombæver hesperi-
 ske Lunde.
 Intet er det for mig! o, thi alnærværende, al-
 følt
 Er min Gud, i den folkløse Ørk, i de vrimlende
 Stæder.
 Hvor hans almægtige Hænde gav Liv, maa Glæ-
 der og spire.
 Selv

Fjeldstrømmen.

Af S. L. Stolberg, Oversat.

Uddødlige Yngling,
 Stolt farer du frem
 Af rødsomme Fjeldkøst.
 Ei Dje har seet,
 Du Kæmpe, dia Bugge.
 Ei Dre har hørt
 Din barnlige Lallen
 I sprudlende Væld. —
 Hvor er du saa skøn,
 Ombævreth af Sølvhaar!
 Hvor er du frygtbar, *saa*
 Omtordnet af Gjenlyd
 Fra gjaldende Fjæld! —
 Dig Granerne frygte.
 Du Granerne styrter
 Med Rødder og Top.

Dig

Dig Klipperne undflye;
 Du Klipperne griber,
 Og spottende valter,
 Lig' Smaasteen, dem hen. —
 Dig Dagsfader klæder
 I Hæderens Glands.
 Han yndigen maler
 Med Regnbuens Farver
 Den sprudlende Strøms
 De søvende Taager.
 Hvi haster du ned
 Til grønlig Sø?
 Sig, frydes du ikke
 Ved nærmere Himmel?
 Ved gjaldende Fjelde?
 Ved hangende Reges
 Fortrolige Eye?
 O, hast dog ei saa
 Til grønlig Sø!
 Endnu er, o Yngling,

Du stærk, som en Gud,
Og frie som en Gud! —
Vel smiler histnede
Dig Stilhed imøde,
Den gængende Bæven
Af riende Søe,
Nu hyllet i Sølvskjær
Af venlige Maane,
Nu gylden og rød
I Aftenens Straaler.
Men hvad er, o Yngling,
Vel silkeblød Koe,
Hvad Smile af Maanen,
Hvad Aftenens Rødt,
For den, der sig føler
I slaviske Baand?
End stramme du vilde,
Hvorhen det dig lyster.
Dernebe tit herse
Ustadige Binde,
Tit dødlige Stilhed

I trælbundne Søe!
O; hast dog ei saa
Til grønne Søe!
Endnu er, o Yngling,
Du stærk, som en Gud,
Og frie, som en Gud! —

Det Kommende.

Ultima Cumæi venit jam carminis ætas,
Magnus ab integro seclorum nascitur ordo.
Jam redit & Virgo, redeunt Saturnia regna
Jam nova progenies cœlo demittitur alto.

Virgil.

Skal heldig Ewig, skal fronte Laster.
For evig sue Jorden ~~ud~~ i Lænker?
Er Almagts Lyn da dødt? og slumrer Havnens
Jorden?
Og er der ingen Gud? —

Saa sød mit Suf. Da kom en Stemme.
En Guddoms Stemme fra det Høje var det.
„I Himlen er en Gud, og der er Mænd paa
Jorden;
„Hvad vil dit Mismods Suf?

Og

Dg see! Et Lyn soet hen for Diet.
 Dg Dødeligheds Taage sank fra Diet.
 I Fremtid saae jeg ud. Bag Fremtids dunkle Skyer
 Jeg skimted' Haabets Dag.

Det tordner, tre Gang tre. Hvo kommer
 I Tordnen? Døden lyner i hans Højre.
 Men himmelsk er hans Blik, og om hans faure
 Lokker
 Er Friheds Egefrands.

Ja, Friheds Hundrebaar, velkommen!
 Du Himmelens Udsendte, Jordens Hævner.
 Velkommen, skønneste blandt Seclers lange Skare!
 Du Tidens største Søn!

Du træder vældig frem. See Troner
 I Gruus! See Overtroens Altee Kiælve!
 Omkring dig flirred' Sværd, Forventningsfulde
 Klode
 Skjalv under dine Fjed.

Du

Du træder eene frem, Hvo er vel
 Dig liig imellem dine tusind Brødre?
 Hvad ingen kunde heelt, hvad alle, alle vilde,
 Fuldbyrder eene du.

Ja, Hil dig, store mellem Seeler!
 Du Dydens Haab, du alle Taarers Lindrer!
 Dig Almagt gav sit Sværd, at dømmr For-
 derige
 Med Retfærd og med Skæk.

See, Jordens Guder, hvor de Fjelve
 For Dig! — Nu kan J møtte Eders Gulds-
 tørst
 Og Eders Herkesoet, nu straffe Sandheds Lærer,
 Nu haane Eders Folk. —

Hvor ere deres Leiesoende?
 Hvor ^{ere} deres Smigrere? Forladte,
 Forraadte staae de der. J deres øde Borge
 Er ei en Træl igjen.

Til Fjeldene de raabe: Skjul os!
 Til Afg-runden: Du i dit Skjød os bjerge!
 Men Straffen griber dem', og Frihedsseggen
 vandes
 Med deres Offerblod.

Det er Alfaders store Lønraad!
 Det er den Stund, som overraster Verden!
 Det er den Arm, udstrakt, at dømme Forderige
 Med Retfærd og med Skræk.

Med Retfærd og med Skræk! Ja, Ondskab,
 Du bæve, thi dit Rige er ei mere.
 Men jubler, jubler, J, som sad i Beempds
 Sjogger,
 I Dyds og Friheds Børn!

Nu skal ei Sandhed fængslet sukke,
 Ei mørke Løgnes Nat indhulle Altret;
 Ei mere trodse skal fra sabelgjerdet Throne
 Et lovløst Menneske.

Fast,

Fæst, Lighed, Lovens Roubertavler!
 Opflam, o Frihed, Folkets Sjel til Stovværk!
 Hæv, Snille, hæv din Flugt! O Dyd, du
 blidt forkynde
 Din eenesande Troe!

Jordfloden, som en Brud, sig pryder,
 Sin Løngeventede at imødtage.
 I Himmelen er Fryd, og Verdens gode
 Fader
 Seer smilende herved.

Triumph! Det store Sejel kommer.
 "Triumph!" skal Himmelen og Jorden synge.
 "Triumph!" jeg synge skal med sølvgraae Haar,
 "Jeg saae dig!
 "Og nu jeg døer med Fred."

Til Friheden.

Af Chenier, 1793.

Oversat af det Franske.

Kom, hulde Frihed, kom, Naturens høie
Datter!

Sin evigfaste Ret, Nationer tog igjen;
Paa Tronens Glimmergruus, paa Svigens
Nakke atter

For dig et Tempel rejser den.

Kom i din Glæde, du Kongernes Betvinger-
inde!

Europa seer paa Dig; styrk hvert et Alter om!
Træd dem i Støv! Sæt dig, som Frankernes
Gudinde,

Her i din lyse Helligdom.

Dit almagtsfulde Smil selv nøggest Dik op-
 liver ;

Paa golde Fjeldes Ryg det modner gylden Sæd.
 Forskønnet ved din Haand, til frugtrigt Tempel
 bliver

Selv Nordens iisbeflødte Bred.

Du dobbler Sjælens Kraft, dens Dyder og
 dens Glæder ;

En Hær, anført af Dig, gav aldrig Sejren
 tabt.

Ei lever Mennesket, før du hen til ham træder
 Ved dine Blik han vorder skabt.

Mod den selvhærskende Nation til Baaben
 Konger skimle ;

Styrt, o Gudinde, i evig Nat dem ned !

Snart ved Tyranners Grav Nationers glade
 Brimle

Hinanden sværge evig Fred.

Du

Du stærke, tappre Slægt af ædle Friheds Helte,
Vie SlagersKædselenat til Fæst for Ret og Hæd!
Lægg i den samme Grav, ved dine Vaaben
fældte,

Den sidste Konge, sidste Træl!

Niels Ebbesen,

Tyrandræberen.

En Ode.

Hvad eensomt Lys i endløst Mørke luer?
 Hvad Glimt af Liv blant idel Død?
 Bag Genevældens Nat en Rømerdaad jeg skuer,
 En Brutus i mit Danmark fød! —

„Paa Nordboenakke fremmed Herster træder?

„S tydske Lænker sukker Dan?

„O, ved mit Sværd, ved Danmarks Hæder,

„Sligt taaler ingen Dannemand!“

Saa talte han; da fløj de saa, men danske Helte

Til Kamp og Sejr — Niels Ebbesen foran.

Storm var hans Fart; et Lyn hans Sværd. I

Blodstrøm velte

Tyranner sig, og døde. Frit er vort Land.

Smil atter, Kryd! Kull, høje Glædestone,
 Hist over Fædres frie Marker hen!
 Held dig, o Mand! Du har fortjent en Krone,
 Og du foragter den.
 Held, trefold Held dig, Fædreland!
 Vær stolt af ham! Han dræbte en Tyran.

Men hør! . . . hvad Skrig! hvad Knald! . . .
 Ha! Danske Vaabens Brag og tyske Slavers
 Fald!

Lyt hvælver Kampens Mørke sig.
 Opsvolmet Blodstrøm flyder.
 Det dybe Dødsul lyder
 Blant graadigt Ravnestrig.
 Hør, Tordner Tordner dampe!
 See, Lyn formørke Lun!
 Men, nu hvad Skæk? hvad Rædselsyn?
 Hvi standse der? Faldt Danmarks Kæmpe?
 Han faldt! . . . .
 Hans store Skygge see! Paa Maanens Straa-
 ler alt

I blodig Flammeglands den vinkende fremsvæver.
 Frem, Danske, frem! Med dobbelt Vælde hæver
 Blodfulde Sværd, at hævne ham, som faldt! —
 Triumph! Alt sejre Danmarks Sønner.
 Triumph! De kjøbte Trælle flye.
 Alt om Ejdoras Bred er Seirens Vaabengny;
 Men fjernt paa Teutons Slette Flugten stønner.

Rull i Triumph, Ejdora, dine Bølger!
 Thi Danmarks Fjende Flugten tog.
 I sine Fædres Borg han ræd sig dølger;
 Hans Skulder skjælver alt for Nag. —
 I Fred skal Morgenens nu smile,
 Blant Glæder dale Aftenen.
 Paa Bæggen Skjold og Landse hvile;
 Dag Ploven gaar de Sejrens Mand.
 Rull i Triumph, Ejdora, dine Bølger!
 Thi Danmarks Fjende Flugten tog.

Hvor er den Edles Bautasteen?
 Hvad festligt Mindesqvad omtoner den?

Hvad

Hvad Højtids Kæmpedyst?

O, Slaver, knap I tør hans Navn fremstamme:

Omkring hans glemte Grav er tyst.

Er den da slukt, for evig slukt den Flamme,

Som brused' i de Danskes frie Bryst?

Du stolte Had af Dydens, Kraftens Dage,

Old, rig paa Farer, rig paa Frihed og paa

Mænd,

Til dig jeg gjennem Taarer seer tilbage;

Naar smiler du til Nord igjen? —

Til Sanggubinden.

Define per_vicax
Magna modis tenuare parvis.

Hvad fuffer du paa Pindars Toner?
Bogt, Musa, dig for Ikar's Fjed!
Fra djærve Flugt imod Olympens Zoner
Kom smukt til Jorden ned!

Naar Ornen sig mod Solen svinger,
Beundre den, men følg den ei!
Bov ei med Larkens alt for spæde Vinger
At prøve nægtet Bei!

See muntre Bie, der ndisom vanker
Fra Blomst til Blomst, og kysser den;
Af hvert et Blomst den listig Nektar sanker
Til trygge Kube hjem.

Saa

Saa slagre du i Paphi Enge,
 Fra Storme fiern og fiern fra Lym.
 Ej op til Samas Trone du dig trænge;
 I Elskovs Lunde nyn!

Syng ei om Guder og om Helte!
 Det ei er Kys indbringer mig.
 Nei, Lauras Hjerte du til Elskov smelte,
 Da vil jeg signe dig.

Amors Billede.

Efter Propertius.

Hvo det end var, der først som Barn os Amor
malte,
Mon Densten i hans Haand ei himmelsk Wiisdom
talte?

So, han indsaae det først, at Elskeren
Foruden Sands og Samling sværmer hen,
Dg for et daarligt Onskes Skyld nedtræder
Sin Rolighed, sin Velfærd og sin Hæder.
Den Kunstner heller ei for intet lod
Ud fra et Drost sig Amor svinge
Med Sommerfuglens lette Binge.
Han derved vor Ustadighed forstod;
Ehi gynes op og ned, som Bølgen ei vort Sind?
I samme Hjørne staaer ei længe Elskovs Vind.
Med Ret han væbned' ham med frogbesatte Pile,
Dg lod et Rogger paa hans Skuldre hvile,

Ehi

Thi før vi see ham, saarer han
 Bert trygge Bryst. Og ingen Jordens Mand
 Uskudet dette Saar modtage kan.

Jeg føler vel hans Piil, hans Barmlighed;
 Men han hos mig vist tabte sine Binger;
 Thi aldrig fra mit Bryst, af, aldrig han sig svinger;
 Mit Hjerte har ei nogen Fred.

Sig, Amor, sig, hvad Glæde haver
 Du af at boe i mine tørre Been?

For Skams Skyld, flyt iblant til andre hen.

De Stolte, som endnu ei vare dine Slaver,
 Lad dem forsøge lidet af din Qual.

Men nei! Jeg Skygge pines Skal. —

Naar du da nu faaer myrdet mig,

Hvo er der da, som vil besynge dig?

Vel ringe er min Sang, den dog din Noes udbreder,

Naar Lauras dunkle Haar, de milde Dines Glands,

De bløde Fingre, Fodens lette Dands,

Den kyskelige Rosenmund jeg quader.

Adbarſel til Zemire.

Af Kellgren. Overſat.

Hvor længe tænker du Zemire, vel
 Naturens Love uden Straf at krænke?
 Hvor længe ved din ſpottſke Hovmod ſænke
 I dyb Fortvivleſſe ſaa mangen ædel Sjel?
 Din Ekſjonhed fik vel Magt, at gjøre mig til
 Træl,
 Men Tiden; at din Træl ſin Frihed atter ſkjænke.
 Ja, ſkjælv ved Tidens Navn! See, tyft, i dine
 Spor
 Med vinget Fod, med løftet Lee han gaaer
 Din Ungdoms lyſe Glands at ſnart i Mulm be-
 grave;
 Og ved ſin hule Kind og ved ſit hvide Haar
 Han ſvær, at løſe ſnart af Lænkerne din Slave.
 Han ſvær, at med den Haand, ſom Klippens Gran
 Og

Dg Dalens Rose sees med lige Lethed fælde,
 Han og en Dag vel knuse kan
 En Noxelane-Nases Balde.

Du hører mig med blind, med spodst Foragt;
 Du er for stolt, mit Raad at overveje;
 Du troer, at Ungdom om dit Leje
 Skal evigt, evigt holde Vagt.
 Jeg beder dig, endnu besinde
 Engang, hvad jeg dig haver sagt,
 Om du ei vil med Taarer finde
 Min Spaadoms Magt.

De Haar, som nu i mørke Bølger rulle
 Ned paa dit alabaster — hvide Bryst, —
 Bemere, skjælv! — i Høst, i Høst
 De falde skulle.

Dit Blik, som end en liden Stund forkuer
 Hver Sjæl med sød og grusom Vold,
 Som Gubbens frusne Varm opluer
 Og splittret Viisdoms Demantkjold,

Den

Den Varm lig Kildens Sølvbølge,
 Der sagte gynses af en Vestenvind,
 Paa hvilken Elskovsgaderne sig dølge,
 Den Du-purrose paa din Kind,
 Og disse Tænders Snee, og denne Munds Coraller,
 (O, hvem der torde kysse den i Dag!)
 Zemire, ak forgaaer. En Nat . . . et køligt Drag . .
 Corallen blegner! Rosen falder! —

Tag nu din fordums gode Ven,
 Det Speil, der viste dig som en Gudinde;
 End tager du det modig, men . . .
 Hvor vil du skælve ved at finde
 En Kjærling blot igien?
 Da skal din hverdags Klage blive:
 „Natur, hvor grusom dog din Deling er?
 „Hvi skal du smt Begjær foruden Ungdom give,
 „Hvi Ungdom uden smt Begjær?

Længselen.

Af Kellgren. Oversat.

Gensom i minhyttes Favn,
 Af min Længsels Vægt nedbøjet,
 Røsten brudt, og Graad i Djet,
 Sukker jeg Zulimas Navn.
 Blodet koger, Brystet vælger;
 Luedrukken Hjertet er;
 Sorgfuldt Minde, ømt Begjær
 Berøvt min Sjel forfølger.
 Du, hvis Blik med Lynets Jil
 Kan min Lykke skabe, dræbe;
 Livet flyder fra din Læbe;
 Verden lysner i dit Smil.
 Kroppens Plager, Sindets Smerte,
 Gravens Dyb, som forestaaer,
 Alt forglemmes, naar dit Hjerte
 Mod mit ømme Hjerte staaer.

Ende

Snilletz Krands og Lykkens Smile,
O, hvad var de uden dig?
Skygger, som til Intet tile,
Drømme, som adspredte sig!
Helveds rædsfulde Qvide
Ej mig skrækker ved din Side.
Af Seraphers Salighed
Uden dig jeg snart blev fjed.

Alffedert.

Overfat fra Endst.

Forglem ej mig, naar Glæder mod dig smile.
 Mens Sorg mit omme Hjerte tærer hen.
 Forglem ej mig, naar Glæderne bortiile,
 Og Skiæbnens Bink forjog din skionne Drøm igjen.
 Ja naar en Bennesværm dig smigrende ledsager,
 Og Nyhedsløst maaskee besvorne Troe forjager,
 Saa hør, naar stille, mørkt mit Dje siger dig:
 Forglem ei mig.

Forglem ei mig, nu Skiæbnens strænge Vilde
 Mig røver Dig i Maaneder, i Aar;
 Nu Bjerg og Dal og Bølger snart os skille
 Mit Blik ei finder Dig, min Stemme dig ei naær.
 End fiern du stundom dog mig søde Timer skænke,
 Ej lader Venskab jo til Tid og Sted sig lænke.
 Og tank, at hvor jeg er, mit Hjerte siger Dig,
 Forglem ei mig.

For

Forglem ei mig, naar kjølig Jord omhyller
Det Hjerter, som saa kjælent, kjælent for dig slog.
Tænk, at meer luttret Elskov hist det fylder,
End her, hvor Svagbed tit det hen til Fjelltrin drog.
Da skal min støvfri Aand dig signende omsøve;
Eod Ahring, venligt Trøst skal i din Sjæl sig have
Tænk, det er mig, naar i din Varm der hvistes Dig:
Forglem ei mig!

—

Stadig Kjerlighed.

Elegie.

Malheureux, dont le coeur ne fait pas comme
 on aime,
 Et qui n'ont point connu la Douceur de pleurer.

Volt.

Sødt er det, lankesfri omkring at svæve
 I Skjønnes Kreds, i Gladens raske Leeg.
 Ei Suk sig fra dit Bryst, du Muntre, hæve,
 Og aldrig Sønnen fra dit Dje veeg.
 O, thi du kender ei de stærke Luer,
 Som brænde gjennem Tid og Evighed,
 Den Magt, der sød og grum vort Hjerte Luer,
 De Taarers smertelige Salighed,
 Som den kun føler, der af Lauras Dje
 Draf Kjerlighedens Nektar - Naturtdrik.
 O, Letsind, bort! Min Sjel sig fro skal bøje,
 I Baand, hvori hvert ædelt Hjerte gif.
 Kun een, kun een blant Pigerne i Norden,
 Skal Himlen eller Helved skænke mig.

M

Ja,

Saa, Dig kun elsker jeg af hele Jorden,
 Af hele Jorden jeg kun frygter Dig.

Vil Du mig til min lille Hytte følge,
 Som under frugtbehangte Ebletræ'er
 Veskedent skal sin lave Tinding dølge,
 Kornrige Bang og klare Kilde nær;
 O da skal du fortrylle den til Himmel;
 For huuslig Held den Tempel vorde skal,
 Og seent, blandt vore Elstes tause Brimmel,
 En Genius os bringe Fredens Kald.

Men skal af Ostens Skyer aldrig stige
 Den blide Dag, min Elskov jubler ved;
 Da flys til Polers Gis, til Lovers Rige,
 Som jaget af Forbandelser, mit Fjed;
 Og uden Trøst og uden Haab, tilbage
 Til Lauras Bolig vankte jeg igjen,
 At nær ved den de sidste Sukke drage,
 At fæste døende mit Blik paa den.

Ønskerne.

Til Laura.

D vidste jeg, hvor Gratiernes Kilde
 Sit rullende Kristal blandt Roser bugter hen;
 Med Lynets Fart jeg did mig skynde vilde,
 Og Skjønheds Tryllevand jeg henrykt drak af den.
 Skjon som en Gud, jeg fløi for dine Fødder,
 Tilstod den Gld, hvoraf mit Hjerte gløder;
 Og du bønharde den?

O, at jeg over alle Jordens Throner
 Oprejste sejerstor mit Kongesædes Pragt!
 Da bød jeg alle disse Millioner,
 Som elskede min Lov, og frygtede min Magt:
 „Tilbeder Laura!“ Selv jeg først nedknælte,
 Maaskee med mig du ædelmodig deelte
 Dit Hjerte og min Magt.

Forvovne! . . . For du troe, at Skionhed eller
 Bælde

At røre hendes Sind formaae? —
 O blues, rødmes bør du! Angerstaarer fælde,
 At du miskjendte denne Engel saa.

Kun omme Trostabs lange, svære Prøver
 Formaae at smelte hendes Bryst —
 Men da! — o da! — du alle Himles Lyst
 Og Guders Ild i eet af hendes Kysse røver.

Betænkningen.

Elegie.

Mon hun saae min tause Flamme?
 At, mon hun har gjettet, hvad min Læbe
 Neppe vover at udstamme?
 O mon Suk, som frem af Brystet stræbe,
 Halv tilbagerungne Taarer,
 Som i Djet spille, tolked hende,
 At jeg hende mig udfaarer,
 Mellem alle Piger eene hende?
 Saae hun, hvor mit Ansigt glæder,
 Om hun til en anden Yngling smiler?
 Naar mit Dje hendes møder,
 Saae hun, hvilken Ild i mit fremillet?
 Og at al min Gæld, min Glæde
 Er at hende takkes, hende tjene?

Og at fro jeg vilde træde
Under Fødder eget Held, naar eene.
Hendes Lykke jeg kan skabe?
O hvad skal jeg? Tale eller tie? —
Alting, alting kan jeg tabe,
Hvilket jeg end gjør. Thi, vil jeg bie
Med mit Ønske at bekiende;
Hvad, om mig en anden hende røved?
Hvad, om jeg fortørner hende,
Hvis at stamme frem min Ild jeg prøved?

Da hun var reist bort.

Elegie.

Vouloir que la raison regne sur un amant,
C'est être plus que lui dedans l'aveuglement

Corneille.

Hvor er du? Røved' dig paa Ornevinge
Forelsket Zevs til Gunders Stjernesal?
Lod Amor, Psyche utroe, Zephyr bringe
Dig til fortryllet Slot i eensom Dal?
O, byd din Hand det hvidske i mit Dre,
Da skal Apollo mildt bønhøre mig;
Hans Pegasus skal mig til Himlen føre,
Og jeg med Guder kjæmpe skal om Dig.
Naar Almagts Lyn da om min Iffe suser,
At styrte mig i Dødens Afgrund hen,
Imens mit Blod af tusind Saar udbruser,
Jeg knæler for Din Fod; og kysser den. —
Men om et jordiskt Hegn Dit Ynde dølger
Til hvilken Pol skal jeg henstyrte mig?

M 4

Paa

Paa hvilket Havs Orkanoprørte Bølger
Skal jeg i svage Baad forfølge Dig?
Siig, over hvilke Alpers Himmelhøie,
Paa hvilke Orkner skal jeg lyne frem?
Indtil jeg seer en Erraale af Dit Dje,
Bag Rosenhegnet om Dit nye Hjem;
Indtil jeg for Din Fod i Støvet ligger,
Og, mens paa Læben svæver mat min Aand,
Blot om et Blik af Dig, du Hulde! tigger,
Blot om et Kys paa Din tilbedte Haand.

Til et Træ.

Crescetis illæ, Crescetis amores!

Virg.

Lyksaligste blandt alle Træ'r,
 Dig hendes Navn betroet er.
 O stolt du ned paa dine Brødre s'ue!
 Ei gnave nogen Orm din Rod;
 Du heldig staae hver Storm imød;
 Og vorde Øren knust, som tør din Stamme true.

Mit Navnetræk ved hendes staaer;
 Og selv har hun deraf et Skaar
 Med spæde Fingre hjulpet at fuldende.
 O skønne Træ, bør du ei staae,
 Til Jorden skal i Gruus forgaae?
 Jo, dig skal sidste Slægt med Vrefrygt end fiende.

Ja, vor og lev! min Kjerlighed
Skal daglig, daglig være med.

Men, af, min Lauras Omhed vover ikke.
Dog, held dig, skønneste blandt Trær,
Du dog et elsket Bidne er
Til min Gudsdomligheds de korte Djeblikke.

 Suf.

Af, hvo bringer hine Dage,
 Kun en Stund af hine Dage,
 Kun et Djeblik tilbage!
 Fro hun kaldte mig sin Ven;
 O, mon hun ei mere tænkte?
 Stundom dog en Drøm mig skænkte
 Dette Haab, at det svandt hen.
 Af dets før saa høje Lue
 Kun en liden Gnist er til.
 Vil du døe, Du matte Lue?
 Skal jeg *dig* ~~ei~~ oplivet skue?
 Matte Lue, døe du vil. —
 Af hvo bringer hine Dage,
 Kun en Stund af hine Dage
 Kun et Djeblik tilbage? —

 Baand.

Metēnent vinctum formosæ vincula puellæ.
Tibul.

Vil du slippe mig
 Udaf Trylleslænken?
 Nei, i Trylleslænken
 Maae jeg følge dig.
 Vil jeg søge Hvile
 I Fortvivlelsen;
 Strax du byder smile
 Yndigt Haab igjen.
 Vil jeg nu fremtule
 Djetvt mod Onskets Maal;
 Ydmyghed og Taal
 Strax din Mine byder:

Rold

Kold du mig modstaaet,
Og min Klage lyder
Arter som i Gaar. —

Af usynlig Lænke,
Slip, o Tryllerinde,
Slip, o Laura, mig.
Eller du mig skjænk
Lige Net at binde,
Evig binde Dig.

Til Laura.
Paa hendes Fødselsdag.

Du undres, hvi du faaer ei mindste Skjænk fra
mig.

O, Intet eller Alt jeg vilde give dig.
Men Skjæbnen intet Stort hød i min Lod at falde;
Den gav mig kun en øm og vild og sværmerisk Siel:
Ja, paa den hele Jord kun Eet jeg mit kan kalde;
Jeg kun et Hjerter har — og det forsmaa'r du vel?

Den gyldne Alder.

Elegie

Du korte Rod af Fryds og Uffylde Dage,
 Vor Verdens savre Vaar, hvi svandt du hen?
 Forgiaves falder alle Seflers Klage,
 Og alle Skjaldes Sukke dig igjen.
 Saa kærlik Enkes Taarer ofte trilled'
 Ved Billedet af hendes tabte Mand:
 Ak men det lioner ei, det summe Billed;
 Ei Længselstaaren det besjæle kan.

Da var vor Jord en uophørlig Have,
 Beslædt med Høstens Frugter, Vaarens Pragt.
 Ei den vanæredes af nedrig Slave,
 Ei kuedes dens Børn af lovløs Magt.
 Ei havde Gjerrighed det Guld opdaget,
 Som bedre skjuldt i Biergets Indhold laae.
 End var ei Dødens Staal mod Brødre draget,
 Ei banet Bei paa Vølgers dunkle Blaa.

Thi glade Hyrder var de Dødelige,
 Ukiendr' med Lasters og med Plagers Hær.
 De var' ei store; de var' lykkelige:
 De grubled' mindre og de leved' meer.
 I Fædre-Hytten nøjsomme og trygge
 Blandt skyldfri Lyst de vented' Dødens Stund:
 Den samme Eeg i sin udstrakte Skygge
 Saae deres første Leeg og sidste Blund.
 Bedækt med Greney, over Grene lagte,
 Var deres Hytte, stille Dyders Hiem.
 Paa den bemooste Altersteen de bragte
 For Hjerters Gud et simpelt Offer frem
 Her var det, at i Glædens Moderarme
 Undseelig Musas første Vise led.
 Her det henrykte Hjertes milde Varme
 I konstløs Strengelse sig først udgjød.
 Da hvirvled' sig paa Crocus-Slette Dandsen,
 Paa Lillje-Høje svævede dens Fied.
 Og halv forstyrret gled Kiærmindekrandsen. *)
Paa

*) Kiærminde d. e. Forglemmigei, efter Professor
 Wiborgs Forslag.

Paa hede Barm fra brune Lokker
ned.

Men du især forskønned' hine Dage,
O Amor, Mennekers og Gunders Lyst.
Din Fryd var reen, og taabelig din Plage,
Og giftig Avind tæred' intet Bryst.
Ei havde Skjønheds Døttre lært at pine
Den samme Elfers Sjel med grusom Kunst.
Hvert Ord var Sjelens Tolk, dens Spell hver
Mine
Ei Guld, ei Rang bestemte deres Günst.

O Laura, om den skjønne Dag oprinder,
Da du min Længsels Qual belønne vil,
Den Dag, som lokker frem paa dine Kinder
Den overvundne Stoltheds samme Smil;
Da randtom os — var det end i en Hytte,
Hvis Halmtag netop imod Stormene
Og Regnen os formaa'de at beskytte, —
Skal gyldne Alders Lyst fornyet see.

Chaos.

Morgenen rødmer i Ost; paa Bølgerne gynger
sig Dagstjær.

Øde og tom er min Sjel; Dagen jeg hilser med
Suf.

Nattens de tusinde Lys paa den mørkblaa Svæl-
ving sig tænde,

Øde og tom er min Sjel, Maanen sig speiler i
Graad.

Borte er hun, min varmende Soel, min venlige
Maane;

Borte den Verden, som hun tryllede rundt om
mig frem.

Borte er hun! — O, naar skal af livløst uende-
ligt Chaos

Atter en Verden staae frem, ved det besjælende
Smil?

Det

Det mindste Onde.

Efter Gøthe.

Viger, o Sorger, fra mig, men af, den støvs
 Klædte Pilgrim

Slipper Sorgen ei løs, før han gif ned i sin
 Grav.

Skal det da endelig være, saa kom, du Kjerlige
 heds Sorrig;

Jag dine Sødsfende ud, tag og forsoar du mit
 Bryst.

Haabet.

Dsov et lidet, stedsevaagne Kummer!
 Og lad mig sanke Kraft at bære dig.
 Lad Haabet lulle dig i korte Trylleslummer,
 At jeg maae hvile mig!

Maaskee den Dag skal eengang dog sig hæve,
 Da syvaars Trostøb højer hendes Bryst;
 Da, i det første Kys, beruuste Læber bære
 Af ubegreben Lyst.

Vaagn nu, o Kummer, vaagn, og nag mit Hjerte!
 Nedstyrtet, Rædsler, paa mig Slag i Slag!
 Og sønderslide mig en Eviighed af Smerte,
 At kjøbe denne Dag! —

195
~~159~~
195

Elfers = Sang til Blinflasken.

Efter Kleist.

Candide Liber ades. Sic fit tibi mystica vitis,
Semper, sic edera tempora vincita feras.
Aufer et ipse meum pariter medicando dolorem.
Sæpe tuo cecidit munere victus Amor.

Tibul.

D Flaske, fuld med Sæft af rhinske Druer,
I alle Smerter du min Trost!
Lyksalig den, som Dine Smile skuer,
Som Dig kan trykke til sit Bryst,
Men o, hvad er hans Lykke liig,
Der varmt og kjælent kysser dig?

En anden sukke for en grusom Pige,
Dg have Dag og Nat ei Røe.

O Flaske, du, du er min Elskelige,
 Saa om, saa kjærlig og saa troe.
 O Flaske! du er skabt for mig,
 Og denne Mund er skabt for dig.

Mon Adam faldt, ved Druer sig at plukke?
 Derom man læser ej et Ord.
 Nej, Arvesynd vi skyldte kun, I Smukke,
 Til Eders kjære Evamo'r.
 Du, Flaske, gi'r din sande Ben
 Det tabte Paradiis igjen.

Hvor Skjæbnen kalder mig, o Flaske, følge
 Du trofast ved din Elskovs Barm,
 Ved Dag og Nat, paa Land og vilden Bølge,
 Forhøj min Lyst, nedtryk min Harm;
 Selv naar min Livstraad klippes af,
 Du fælde Taarer paa min Grav.

Naturens tre Riger.

Efter Lessing.

Saa godt, som nogen Doktor, skal jeg late
 Dig, hvi Naturens Riger ere tre;
 Thi ved en Flaske Viin, jeg paa min Vre,
 Forstaaer Physik, trods alle Doctore.
 En Hoben Dyr, hver elsker paa sin Viis,
 Og sætter hver paa Drikkevarer Pris
 Hvad som har Tørst og Kjerlighed tillige
Rangere: Rangere i det første Rige.

De gode Planter, troer jeg, elske ikke;
 Dog dette Tab de vil erstatte sig.
 I evigt Ruus de deres Sorg bortdrikke,
 Saa mangen Debitor og Hanrej lig.

De pimpe rigtig nok, men af! kun Vand,
 De lærte dig af dig, o Visdomsmand.
 Hvad pimpe kan, men kysser ei tillige,
 Maae blive i det andet Rige.

Det tredie Rige er Metal og Stene;
 (O mangan Pietist har der sit Hjem)
 Mon nogen Physikus har tordet meene,
 At der var Elskov eller Tørst hos dem?
 Der har du Quintessenz af al Physik.
 Kys Piger, søde Bro'r, og Vinen drik.
 Jeg ellers nødes maa til dig at sige:
 Bliv, Stymper' i det tredje Rige.

Hylbings - Sang

III

Bacchus.

Mel. Ung Adelskeen paa Tinge stod.

Kom hid, du Vinens muntre Gud;
dit milde Scepter os regiere.

Vær glad! det er dit rette Bud;
thi skal du vores Konge være.

Dit Nag er let, og sød din Evang:
Dig hylder hiertemeent vor Sang.

Din Trone staaer urokkelig
foruden Garder og Kanoner.

Siskaler ei forsvare dig:
ei hyllet Lovsang om dig toner.

Ja, i dit skionne Monarchie
Er hver Mand Lige, hver Mand fri.

Engang du drog i Felten ud,
 som Jordens andre Konger pleje.
 Men Blod ei strømmed' paa dit Bud,
 ei Liig betegned' dine Veie.
 Nei, der en Skov af Ranker stod
 og Hæren gif i Druers Blod.

Kom Fienden, strax du Viin ham bød:
 man flokviis til dig deserteerte.
 Den beste Viin i Glasset flød
 for den, der først capituleerte.
 Du paa hans Bryst, til Tegn paa Rang,
 en gylden Druetase hang.

Saa drog du, Klingklang, Jorden om,
 drak Glaster ud, og indtog Riger.
 Du gjorde Kunster, hvor du kom,
 fast meer, end man om Mose siger.
 Du slog paa Orkens haarde Steen,
 ei Bånd, men Vitn sprang flux af den.

Ei Konger vel sig sammensvoer,
for de Uordener at dæmpe *).

Kong Pentheus frem i Spidsen foer,
men kunde ei din Magt bekæmpe.

Saa' raik, som York, han løb derfra;
men Døden løb ham op endda.

Armeen skafte flux Gevær,
de Konger stod fortabt og ene.

Da raabte du: Jeg skæner Jer!

J mig, som Kiieldersvende, tiene.

Strax kommer, skænker Viin for hver,
der hylde mig, som Konge, her.

Og Konge! løb blant Glasseklang:

Viindiergets Echo svarte: Konge!

Saa, Bacchus! lyder og vor Sang;

for dig den høit mod Loftet runge:

vær Konge her ved dette Vord!

vær Konge for den hele Jord!

*) Um dem Unfuge der Franzosen Einhalt zu thun.

 Travestation.

Af Horatses 2 B. 14 Ode.

Snart ille, Hr. Orgon, de vingede Dage;
 Ei Psalmer, ei Kirkegang mere formaaer,
 At kalde i Dagenes Vinter tilbage
 Vor Ungdoms henflygtede Vaar.

Du ofre Dukater og Sedler og Pfaster.
 Hr. Mors ubevæget vil have sin Diet.
 Du kjøre med Bøx, eller gaa, han dog haster
 I Hælen, og bliver ej træt.

Den Grobian kjender ei Mores, han skjønner,
 Ei som Fru Justitsen, paa Ahner og Guld.
 Selv Hofdame, Hofjunker, Hofskjøgens Sønnen
 For ham er, som Pøbelen, Muld.

Dg ligesaa lidt, som ved Baand eller Stjerne,
 Han røres ved Nigers sødtsmeltende Køst,
 Ved straalende Dje (Amøvers Caserne)
 Ved fuldeste bølgende Brøst.

Forgjæves vi flye de fortærende Krige;
 Forgjæves vi undflye det rasende Hav;
 Forgjæves vi modstaae den lofkende Dige;
 Os bier dog sikkert en Grav.

Omsønst kun du sparer paa Viin og paa Caffe,
 Og drikker for Sundhed og Sparksomhed Vand.
 Selv om, som Blanchard, vi os Binger anskaffe;
 Vi Døden ei undløbe kan.

Vi maae jo dog eengang, hvormeget vi grue,
 For Gjenfærd og Spøgesser, rejse derned.
 Vi maae jo dog eengang de Løjer bestue
 Ved stogiske Kendssteens Bred.

Du

Du maae dog forlade din jernslagne Kiste
Og den deri fæhgslede, sukkende Skat.
Du maae dine skjønne Dukater dog miste,
Naar Creditor Mors fæaer dig sat.

Forgjeves bag hundrede Laaser forvaret
Du kostbare Vine fra Ungarn og Rhin.
Din Arving dem bedre forstjener; ei sparer
Han flog paa Dukater og Vin.

See, herligt hans Lyftgaard ved Strandvejen stiger;
Hver Springsfor fra Staden er velkommen der.
Der svires, der danses. Med Venner og Piger
Han skifter, mens noget der er.

Opmuntring til Glæde.

Af Hölty. Oversat.

Hvorfor med Griller Sindet plage
 I Ungdoms fejre Blomstervaar?
 Hvi Rynker over Vandens drage,
 Mens Livets Rose rød end staaer?

See, Glæden paa hver Bane smiler,
 Vi gjennem Pilgrimslivet gaae.
 End med sin Krands hun mod os iiler,
 Naar vi paa Skilemis-Stedet staae.

End surrer Egnens klare Rthde;
 End Lunden grøn og fjølig er;
 End Maanens fromme Straaler spille
 Saa klart, som mellem Adams Træ'r.

End

End Purpurdruens Saft ombylter *ombytter*
 Til Fryd = Minut hoer sorgfuld Stund.
 I Aftenglands i Rosenhytter,
 End tryller Kys af elsket Mund.

End Nattergalens Røst indgyder
 I Ynglings Hjerter Salighed.
 End strømmer, naar dens Højsang lyder,
 Selv i den Barm, der bløder, Fred.

O herlig, herlig er Guds Klode
 Og værd at være glad paa den.
 Thi vil jeg nyde fro dens Gode,
 Til jeg i Graven muldner hen.

Selskabs-Sang.

Melodie. Nu bort med Alskens Politik.

Her handles ei om Politik,
 Thi sligt fordærver Mad og Drik;
 Bevist derfor jeg tager' fra
 De Statsmænds Podagra.
 Desuden, Politik gi'r Strid,
 Og dertil har vi ingen Tiid;
 Thi snart, o snart fra Bords vi maae
 Til Dandsen atter gaae.

Om hvad Avisen bragte med,
 Man her ei give skal Besked;
 O, thi Wiinbjergenes Ruin
 Bedrøver kun vort Sind.
 Ei sluttet Vaabenstilstand her!
 End Liv i vore Flasker er;
 O, standser ikke, før de lod
 Den sidste Draabe Blod!

O

Og

Og bort med Snak om Tiid og Rum,
 Om Kant og Repertorium;
 Blandt Biin og Piger er selv Kant
 Jo munter og galant?
 Ja, var selv Repertøren her,
 Og vi ham bød et Glas og fleer;
 Jeg haaber ydmysst, at han dog
 Os ei paa Galgen slog.

Ei heller, Brødre, kævles vi
 Om agte Troe og Kiættarie;
 Kun eet Symbol vi alle har:
 "Gud Glædens Skaber var!"
 Det troer den, som med Sandheds Fynd
 Udrydder gammel Arvesynd;
 Det troer den, som i Landsbyekrog
 Forbander Bastholms Bog.

Ja evigt Glædens Kirke staae,
 Til Jord og Himmel skal forgaae!

Foruden Censor og Fiskal

Den evig herste Skal.

Ja, Moder Kirke! i dit Skød

Vil vi bekiende til vor Død

Den ægte, reene, gamle Troe:

"Vær viiseligens fro."

Høit lyde vor foreente Sang!

Og Beggres mødes Klang i Klang!

En Skaal vi alle drikke maae,

Og denne lyder saa:

"Gid hver, som med iblandt os sad,

"Som andre glæded', selv var glad,

"Maa ofte mindes denne Dag

"I lige muntert Lag!"

Selskabsfang.

Til Melodien: Fryd dig ved Livet.

Chor.

Venskab og Glæde,
 Eder tilbede vi!
 Signer vor Kreds og
 Dens Harmonie!

Enkelte Stemmer.

Hvad skærmer vel mod Sorgens Magt?
 Ei Guld!, Ei Kongers Sabelvagt!
 Kun, Venstab, Venstab, ved Din Barm
 Er Lys for Livets Harm.

Chor.

Venskab og Glæde ic.

En=

Enkelte Stemmer.

Men, sig os, Venstab, hvor du boer?
 Der, hvor kun Rang givr viis og stor?
 Hvor Mid og Frækhed bryste sig?
 Mon der man kiender dig?

Chor.

Venstab og Glæde ic.

En eneste Stemme.

" Jeg boer i Uskylds Rosenlund:
 " Mig kiende Dydens Venner kun.
 " Min Søster Glæden følger mig
 " Saa uadskillelig.
 " Vi kom fra Godheds Fader ned,
 " At lette Støvets tunge Fied.
 " Om Godes Kreds med kierlig Haand
 " Vi slynge fælleds Haand.

 Chor.

Venskab og Glæde!
 Døtre af Gudheds Gud!
 Trofast adlyde
 Vi Eders Bud.

Enkelte Stemmer.

Syng med, enhver i Kredsen her,
 Enhver, som skanner Venskabs Værd,
 Enhver, som lukker ei sit Bryst
 For adel skyldfri Lyst.

Chor.

Venskab og Glæde!
 I skænke bredfuldt Maal.
 Eders o Søstre,
 Er denne Skaal.

B i s e

i Anledning af Fiskalens Paastand, at Bøkkeren
misundte Kongen hans Værdighed.

Melodie. En Slut brunøiet.

Ja, Venner, ja, jeg troer det vel;
De Demokrater skrige,
Kun for at blive Konger selv,
Og styre Land og Rige.
Jo, jo, man sige hvad man vil!
Dalderi, daldera, den Kronelild
Staae deres Tanker til.

Jeg selv min Svaghed maa tilstaae;
Den stak mig nys i Djet.
"En saadan Ting jeg have maa,
Før bli'r jeg ei fornøiet."
Jeg ærlig det bekiende vil:

Dalderi, daldera, den Kronelild
Stod al min Tanke til.

Lofjerviin jeg drak hver Dag;
Jeg kunde Penge giøre,
Min Krigshær vinde manget Slag,
Og jeg Tedeum høre.

So, so, man sig hvad man vil:
Dalderi, daldera, den Kronelild
Staaer klog Mand's Tanke til.

Men! som i Baand jeg skulde gaae,
Mig Sabler rundt omgive,
Ei Pigen, som jeg mig udsaae,
Min Kone kunde blive.

Nei, nei, jeg skyldigst takke vil,
Dalderi, daldera, den Kronelild
Staaer ei min Tanke til.

Nei,

Nes, hulde Laura, naar du mig
En Krands af Myrther giver:
Ej nogen Konge, stor og riig,
Af mig misundet bliver.
Kæf mig din Krands med kjærligt Smil!
Dalderi, daldera, sig Kronelild
Staaer al min Tanke til.

Paradiserne.

I Valhalla de drikke Ol og Misd,
Og sig med Slagsmaal divertere.

Hvad Ol og Misd angaaer, det kunde vel til Nød
Passere.

Men Slagsmaal! sy. I Paradiis man ma
Foruden Sabler kunne gaae. —

De gode Grækere ret nydelig afmalte
— Hvad var ei nydeligt hos dem? —

En Rosenlund, et stille Glædeshjem,
Som i et Purpurlys med evigt Foraar pralte.
Men Skade kun, at de tillige talte
Om denne Lethesflod, om dette Glemseis Vand.
Jeg skulde Lauras Smil og Lauras Stemme
Og alle mine søde Drømme glemme?

Nei, slikt et Paradiis jeg ikke lide kan. —

Cjeur Mahomets halvstjersindstyre Sluttes
Kan for en Sultan være godt;

Jeg mere nøjsom er, og frygter blot
At der behøvedes . . . . en Sluttes;

Thi ellers, inden man sig foresaae,
 Den gode Pande kunde Svide faae. —
 Sankt Poul, Sankt Peer og flere gode Mand
 Fortælle os, vi skal et Chor opføre
 Og paa Guds Ansigt see og Englers Harper høre.
 Det vist det Sande er. Det staaer i Bibelen.
 Men mon Concert os kan i Længden more?
 I fald jeg slutte skal fra vore,
 Saa sove vi nok atter salig hen.

Nei, Laura, lad os elske, lad os kysse,
 Lad os med venlig Trøst hver lille Rummer
 dyffe,

Med trofast Enighed modtage Skiebne's Slag.
 Da hvert et Paradiis jeg giver en god Dag.
 Men af! Skal det bestandig blive Drømme?
 Vil du af Naade dog ei saliggjøre mig?
 O Hulde, kan du vel, de christne Præster liig,
 Til evig Tid fordømme?

Oversættelse

af

Petrarchas: Chiare, fresche e dolci acque.

Klare, kjølige, liflige Kilde,
 Ved hvis Bred hun hvilte sig,
 Hun, for hvem jeg Døden lide vilde,
 Hun, som eene, eene behersker mig!
 Du Træe, med hvilket hun sin spæde Side lante!
 Løfsalige Blomster, som døde med Lyst,
 Da hende til Throne I tjente!
 Hellige Lust, som hendes Varm har lyst,
 Du, som aander Elskov i mit Bryst!
 Fot sidste Gang modtager
 Mine matte Suk, mine døende Klager,

Mon da Himlen mig udklaarer
 Til et Maal for endløs Jammer?
 Skal da Kjerlighed i Taarer
 Slutte disse Dines Flammer?
 O, saa werde mig forundet

Den:

Denne eene Naade, at jeg maa,
 Naar i Dødens Kolde Favn jeg er henblundet,
 Her min sidste Hvile faae!

Paa intet Sted min matte Krop skal hvile
 Saa sødt, saa vel.
 Til ingen Gravhøj skal min støvfri Stiel
 Fra Himmelen saa frydsuldt smile.

O søde Haab! Et Morgenlys du spreder
 Paa Dødens natomspændte Baner hen.
 Maa skee hun eensgang mindre grusom træder
 Til dette mindefulde Sted igjen.
 Maa skee med samme Blik hun efter mig vil søge
 Her, hvor vi førstegang hinanden faae.
 O, længe hendes Blik omsonst vil søge!
 Min Gravsteen det tilhidst skal hvile paa.
 Da skal paa Rosenkind en Daare bæve,
 Tungt fra urolig Barm et Suk sig hæve;
 Og med et Blik, hvor Veemod tolker sig,
 Og tårrende med Sløret vaade Die,

Hun

Hun over Graven skal sig langsom bøje
 Og stamme disse Ord: Du elskte mig!
 Fred, Himlens Fred med dig.

Erindring, smertelig og sød!
 Her sad hun! Friske Blomster dryssed'
 Fra mildtbevægte Green paa hendes Skjød!
 Eet i sin Flugt de hulde Læber kysset';
 De brune Lokker hang et andet ved.
 Hiint ved den Skjønnes Fødder henrykt hvilte,
 Og dette hen paa muntre Bølger tilte.
 Det lykkeligste sank paa Svanebarmen ned,
 Og sagde stolt: Her throner Kjerlighed.

Søde Øjeblik!

Glimt af Himlen, der saa snart forgle!
 Aldrig, aldrig jeg dig forgjætter!
 Aldrig, aldrig du kommer igjen!
 Til hvilke Elystiske Gletter,
 Til hvilke Himle hvirvledes jeg hen?
 Hvor kom jeg hid? — Paa Jorden er jeg ikke! —
 Mig

Mig smil'd' en Gudinde til.
Sag drak Uddø'lighed af hendes Blikke.
I mine Karer strømmer Guddoms: Ild. —
Ak, hvad er alle Jordens Glæder
For den, der smagte Himlens Saligheder?
O, fra den Dag paa intet andet Sted
Mit Hierte finder Fred.

Mit Vacluse.

Sonnet.

Hvad Guddomsmagt usynligen mig binder?
 Hvo slynger om min Fod de sterke Kjæder?
 Hvi dvæler jeg paa disse Veemodsstæder,
 Hvor alting om et Kuffet Haab mig minder?

Her smilte hun til mig! Paa hendes Kinder
 Jeg Morgenrøden saae til Himlens Glæder.
 Her trykte hun min Haand! Ak, bange træder
 Jeg til det Træ, hvor hendes Navn man finder!

Ak, alt forgaaer. See Vølgen Vølgen jager,
 En Dag den anden! Og vor Drøm er svunden!
 Som flygtig Dug for Morgensøel henvunden!

Kun aldrig du, som dette Hjerte plager!
 Nei aldrig Kjerlighed! nei aldrig Grunden
 Til disse dybe Suf og stille Klager.

Til Amor.

Ode.

Du Guders Salighed, du Verdners Baand,
 O Amor, Himmelens og Jordens Konge,
 Jeg saae dig! Lovsang bæved' paa min Tunge,
 Og Harpen zittred' i min Haand.

Du med usynlig Magt mig til dig drog.
 Du gavst mig blid din Guddoms-Glands at stue,
 Og fra dit Tempels milde Alterstue
 En Vehergnist jeg dristig tog.

O, mellem tusind Verdners Frydestrig
 Jeg blande vil de jubeldrukne Toner.
 Ja, mellem Skabningernes Millioner
 Jeg knæler ned at hylde Dig.

Alt var en endløs Grav. Ei Spor af Liv!
 Ei Glimt af Lys! Men see, din Hænde svæved'
 Paa Chaos' dunkle Dyb, og frydsfuldt hæved'
 Sig Verdenvrimslen ved dit Bliv.

Hvo har de jublende Hærskarer talt?
 Kun Du paa hver har sat dit Guddoms-Stempel.
 Din Lovsang Livet er. Dit skjøne Tempel
 Er det umaalelige Alt.

Dog Mandens og Mandindens samme Varm
 Du til dit Allerhelligste indvier,
 Naar, dragne sødt af milde Sympathier,
 De synke i hinandens Arm.

Saa sank Du selv i Psyches Arme ned;
 Sødt i usynlig Elfers Favn hun bæved';
 Hvor hendes Varm somfrueligt sig hæved'!
 Hvor Sjælv hun i sin Salighed!

O, nu for dig Olymp ei meer var til;
 I af hinandens Læber Guddom drikke.
 Hvad sød Forvildelse i Eders Blikke!
 I Eders Kysse hvilken Gld!

I Belyst-Tummel sank hver Klode ned;
 I Højtidsdandse alle Stjerner iile;
 Da smilende paa Psyches Arme hvilte
 Det spæde Noer, Lykksalighed.

O, er' I fløget' til Olymp igjen,
 Guddommelige Fader, Moder, Datter?
 Har Guldtørst, Hovmod, Bildskab ublu Latter
 Fra Jorden krammet Eder hen? —

Til hvilke Himle løstes jeg? Hvis er
 Den milde Purpurlands? Og dette Dje,
 Som lyner Guddom? Disse Rosenhøie? —
 Er det ei Eders Tempel her?

Til Trofasthed.

Ode.

Dig vi synge! Dig vi hylde!
 Alle Døders Søster, Trofasthed.
 I vort Samfund tag dit Sæde!
 I vort Hjerte byg din Helligdom!

Kun du forsamler alle Glæder
 Omkring din Dyrkers Bei.
 Hans trygge Varm indslætter Himle,
 Og alle Skjebnens Pile brudte glide
 Ned fra hans Marmorbryst.

Nedbruse Elve! Nævne Jorden!
 Optaarne Fjelde sig!
 Det lyne Død fra mørke Skyer!
 Det tordne Død fra skumbedakte Bølger!
 Han viger ei et Trin.

Tryk

Trog paa Slanger skal han vandre;
 Flamme deeles for hans Fjed.
 Orkus henrykt lyster til hans Toner;
 Lumeniders Taarer rinde;
 Cerberus ei hylter meer.
 I hans Stemme toner Livet;
 I hans Blik er Almagt,
 I hans Barm en Gud.

Dig vt synge, dig vi hylde,
 Alle Dyders Søster, Trofasthed.
 Verdner støres af din Vælde,
 Skjæbnen selv bevæges ved din Røst.

Du signe os! Du fylde vore Hjerter
 Med al din Guddomskraft!
 Du Sjel til Søstersjel med faste Kjæder binde,
 Som hærdes kun i Modgangs Jld!—

Dig følger i Beemods forskjonnende Slør,
 Erindring, Gudinden med smægtende Dine,
 Med bankende B. yst;
 Bestandig omringet af yndige Drømmes
 Mildtsukkende Chor. —

Dia følger, i sin Stjernekaabe,
 Med raske Trin, det stolte Haab,
 Den venligste blant Himlens Døttre! —
 See! over Dødens tause Dale,
 Udstrækker hun sin Liliestav.
 Da spirer Liv af Gravens Skjød;

Af Taagers Slør, i Purpurdæmring
 Udvikle Straaler sig.
 I Glandsen af en himmelsk Morgen
 Jeg bedre Verdner seer.

Der Nander knæle for din Throne,
 O Trofasthed,

Og paa elyftt Rosenlette
Gienlyder det:

- "Dig vi hylde, dig vi prise;
"Høie! Hellige! Urokkede!
"Du os gav i Pilgrimsdalen
"Taareperlende din Myrthekrands;
"Du i Gladens Hjem os rækker
"Stjerneglimrende din Palmekrands.."

En Negerindes Sang ved sin Søns Bugge.

(S Anledning af det Republikens Dekret, som erklærede alle
Neger:Slaver for frie Borgere.)

Oversat efter Coupignys franske Original.

D, see den Skønneste blant dine Dage!
Opluf dit Dje for dens Glæde at see!
Min Sø, min eene Fryd i al min Plage,
Min Trøst, naar kolde Bøddler mig belee.

Hvis jeg din søde Søvn dig maae berøve,
Du lille Noer, o vredes ei paa mig!
Din smme Moder kan ei længer tøve,
For til Lyksalighed at vække dig.

Fri er du, Son, fra Livets første Dage
 O, føl din Lod, hvor stor, hvor skjøn den er!
 Stolt vil jeg nu trefarvet Banner tage,
 Og brede det paa Drengens Bugge her.

Dit første, spæde Diekast imøde
 Skal denne Fødselsstjerne venlig see.
 Ved sidste Glimt af Livets Aftenrøde
 Med søvet Dje fro dens Glands du see.

O, Son, jeg høit mod Himmelen dig hæver,
 Og sværger, du skal vorde troe dit Land.
 Din Moder skylder du kun at du lever;
 Din Frihed skylder du dit Fædreland.

Det skænkte dig igjen de Rettigheder,
 Som dig ved skjændig Vold frarevne var,
 Kun Loven nu i milde Baand dig leder;
 Naturen kun til Høere nu du har.

O store Gud, en Hævner og en Redder
Gav du Amerikas nødtrykte Folk.
O sign hin Republik med Held og Hæder,
Hvis seierkrante Sværd er Retfærd's Tolk.

I hver en Jordens Egn, du Eviggode,
Staae vældig Ret's og Friheds Benner hi!
Et Folk af Brødre kun behoe vor Klode,
Thi alle, alle dine Børn er' vi.

=

Ode
til den franske Krigshær.

Af le Sur. Frit oversat.

Hør, Trommen buldrer. Kjække Franker, iler
Til Baabnene. Nu Farens Stund er nær.
Gaaer frem, og rolig mod Fjenden smiler.
Han være hvo han vil; vi større er'

Stolt af en Herres Tienere at være,
De tile, os at lankebinde, frem.
Alt nok! alt nok! Hist seer jeg deres Hære.
Hvad er det vel behov, at tælle dem?

For os, for os Despoter maatte vige,
Som Nattens Blendværk flye for Solen maae.
De er' ei meer . . . men straalende fremstige
Af deres Gruus jeg dig, o Frihed, saae.

O, ingen Fred med Kjændige Forræder!
 Imod Tyrannerne en evig Krig!
 Man kaancer Svagbed, der om Naade græder,
 Og ved vor Sejr ei Uskyld jamre sig.

Hvor du et Menneſke, en Broder Kuer,
 Der, Landsmand, ødele du Belgjerninger.
 Tand kun Despotens gyldne Slot i Luer,
 Men Fredens Oliegren mod Hytten bær!

Lad den kun Svig med Raſerie forbinde;
 En Træl hær, ſom hans Konge, ingen Skam.
 Vi ham i Raabendyſten overvinde;
 I Edelmød vi og beſeire ham!

Ja, diſſe Konger, diſſe Slavehære
 I alt, i alt vi overvinde maae.
 Lad ſee, at naar man ſværges, fri at være;
 Man ſværges alle Dyder evig Troe.

Sang

S a n g

ved

Hollands Indtagelse af Frankerne.

Kom hid, kom hid til Glædens Lag,
 Hver Rets og Friheds Ven!
 Det Folk, som har den gode Sag,
 Har ogsaa Seieren.

Ved Rhinens Bredder, Knald i Knald,
 De høje Tordner lød;
 Og Isens glimrende Kristall
 Af Blod blev dunkelrød.

Triumph! Triumph! Batavers Land
 Udlost fra Trældom er.
 Fly, eller døe, enhver Tyran,
 Thi Frankerne er der.

De flye, de flye, som Vænerne
 Af Stormen pidskes frem.

De flye; Foragt, Forbandelse,
 Som Lyn, forfølge dem.

Vag hvilke Floder vil du nu,
 O Tydsker, undflye Krig?
 I hvilken Aftrog skjuler du,
 O Britt, din Skam og dig?

Sæt Bjerge, Floder, Fæstninger
 Imellem dig og dem!
 Som Oceanets Bølgehær,
 De dog skal bryde frem.

Ehi Friheds Fader, Retfærd's Gud
 Med dem i Kampen er!
 Ehi ei for Sold, paa Herrebud
 De løfte Dødens Sværd.

Vai,

Vei, Friheds Fane, fiern og nær!
 Vei stolt fra Syd til Nord!
 Dødebudskab for Tyranner vær
 Rundtom vor hele Jord!

Dog — det er let ved Viin og Sang
 At vrise fremmed Daad.
 Siig, lindrer Glassets muntre Klang
 Vel Undertryktes Graad?

Nei op til Daad! Vor fjælle Haand
 Skal knuse Tyrannie.
 For vi vil bære Trældomsbaand,
 For vil vi døe, som Frie.

Nordboesang.

Mel. Den Mand er uværdig til Livet at smage.

Den Mand er en Nidding, som kan sig betænke
 Paa Valg mellem Frihed og Slaviske Baand.
 Kun Vidoms Befaling, kun Pligternes Lænke
 Maa fangste en ædel og fribaaren Mand.
 Ved Frihed kun Manden er ædel og stor;
 Men Stjændsel og Udyd hos Trældommen boer.

Chor.

O Frihed, som Manden gjør dydig og stor!
 Dit straalende Tempel staae evigt i Nord!

Vee den, som tør Nordboen prøve at kue
 Til Trældom og Kryben ved Svig eller Magt!
 Hver Mand skal opstaae mod Tyrannen, og stue
 Hans Trusler med Noe og hans Guld med Foragt,

Og

Og snart under Tronens det ryggede Gruus
Begræde han skal sin Affindigheds Ruus.

Chor.

O, du som fra Uhyrer renser vor Jord,
O, djerve Tyranshad, døe aldrig i Nord!

Men Held over dem, som berede og fremme
Bed lovbundne Bælde vort Fædrelands Vel.
Gid aldrig, bedragne af Smiger, de glemme:
Dem Magten kun laantes at udbrede Held.
Drom ej, o Regent, at en Guddom du er!
Bed Dyder den første blant Borgere vær!

Chor.

Højt Folket i Nord skal velsigne den Mand,
Som troiligen tjener sit Fædreland!

Naturen ej Forskjel paa Fødselen kjænder,
Dens Orden er evig og herlig og sand,

Q

Den

Den bydes os favnes, som Brødre og Venner,
 Den adler hver ædel og retskaffen Mand.
 Svind Adelskab, svind! og Foragt med enhver,
 Som drømmer om Aner og arveligt Værd!

Chor.

O Lighed, du herske i Nordboens Land!
 Kun straalende Borgerdaad adle sin Mand!

Snart Sandheds velgjørende Sol skal oprinde,
 Dens mægtige Straaler adsplitte hver Skj,
 Da Løgnens og Fordommens Rige skal svinde,
 Naturen ufløret fremtræde paa ny.
 Snart flye for den herlige kommende Dag
 Despotiske Bælde og helligt Bedrag.

Chor.

O, Mørkhedens Venner til Skrak og til Trods,
 Din Fakkell, o Sandhed, ej vige fra os!

De Kæmper i Danmark, de Kæmper i Sverje
 Er' Brødre i Fejde og Brødre i Fred.
 Tilsammen de løste det blinkende Værje,
 Tilsammen de sejrende lægge det ned.
 Et Folk, o kun eet være Folket i Nord!
 Hvor er en Nation da paa Jorden, som vor?

Chor.

O Landsmandskab, slyng med velgjørende Haand
 Om Norden ubrødelig Kjarligheds Baand.

Kong Gottreks Fest.

Pindarum quisquis studet æmulari,
 — — ceratis ope Dædalea
 Nititur pennis, vitreo daturus
 Nomina ponto.

Chor.

(Strophe)

Blandt Stjernevrimslen vandrer du aleene
 I Kongepragt, o Sol.
 Blandt mindre Fjelde Dovre staaer,
 Lig en Kampe, der hviler fra Seir.
 Saa, blandt de Dødeliges Daad, sig reiser
 I Evigheds fuldeste Glands
 Aleene Din, o du Fædrenelandets Frelser!
 Aleene Din!

Autis

(Antistrophe.)

Derfor skal Højtidssangens Hvirvler hilse
 Din Mindes store Dag.
 Hvad Guld og Guds ei lønne kan,
 Det belønner udsødelig Sang.
 Ja, yndig, herlig, værd de Vædes Længsler
 O Kees, er din glimrende Krands,
 Naar Folket frit i Taknemligheds Jubel-Sange
 Har flettet den.

(Epodos.)

Vi flette dig Krandsen i jublende Chor,
 Du Fædrelandets Frelser!
 Ei lange Aarhundrede mægted' at flette
 Dit Minde i Dannemand's Bryst.
 End skulle Aarhundreder vinde,
 Og det skal staae.

En Sanger.

Hvo tordner over Sletten? Af hvis Fjed
 Bevæges Højene? — Er det en Nordstorm,

Der knuser Oldtids Skove? — Er det Thor,
 Der paa sin Lynildsvogn forfølger Jetter?
 Det er ei Storm! Det er ei Tordenguden!
 Det er de Frankers Carl. Vig vrede Storhav,
 Naar frændene det suget hange Lande;
 Saa kommer han, til sine hundred Riger
 At seje Danmark. — Hvo kan modstaae ham?
 Den Strøm af Sejr! Det Ocean af Magt!
 Lombarders, Saraceners, Sarers Rædsel!
 Europa har ei kunnet. Danmark kan. —

Ja, du mit Land, uundervungne Land!
 Dit Stjød skal feige Slaver ei ranere!
 Ei fremmed Herster plante skal sit Banner
 Paa Lethra! — Alt i Slagets Baabentummel
 Jeg seer mit Folk. — O Carl, undflye din Skjændsel!
 Viid, dette Folk, som du vil underkue,
 Det er det danske Folk! — —

Hvilken Larm! hvilke Skrig ved Eidoras Bred!
 Hvilken Damp paa Teutonas Slutter!
 Triultra dia flagrer Sejren
 Fra Hær til Hær.

Og

Og da lyned' Kong Gøttrek i Natten frem!

Da befaled' hans Dje Sejren!

Da tordnede hans Slagsværd

Afgiørelse!

Chor.

(Strophe.)

Omsønst udspændte du din Hovmod's Binger,

Du Den fra Syd!

Du flyer! Du flager mat paa sjerne Sletter!

Traf dig en Piiil, fra Danmarks Krigsgud sendt?

(Antistrophe)

De kom til os, . . . til os med Slavelænker! . . .

Hvor er de nu?

See, trindt om Dannevold *) de tause ligge!

Eidora ruller rød af deres Blod!

(Epos)

*) Kong Gøttrek var den første, som begyndte at befæste det smalle Land mellem Eideren og Østersøen. Disse Forstærkninger bleve siden fornyede (og jeg formoder, forstyrrede) af Thyrre Dannebød.

(Epodos)

Og see! paa de brusende Bover
 Svæver, o Danmark, dit seirende Flag! —
 Bleg, med flagrende Lokker,
 Farer den zittrende Angst
 Foran de fremstyrte Helte. —
 "De komme! De komme!
 "O vee! O vee!
 "Hvo redder fra Nordboens Harm?"
 Eaa jamre de grædende Qvinder
 O Carl, i din Borg.
 Hvor klirre de knusende Sværde!
 Hvor brage de hævnende Flammer,
 O Carl, i dit Land!

(Strophe.)

Hvilke bange Ahnelser
 Gjennemtsnede mit Hjerte?
 Hvilke Vanhelds Drømme svæved'
 Forbi min Sjæl?

(Antis

(Antistrophe.)

See, paa blodbestanket Skye
 Svæver Kora. — Odin græder. —
 Torden vinker. — Middagssolem
 Gaaer bag en Skye.

(Epodos.)

O, naar skal Jammeren paa Lethra tie?
 Naar Sorg i Dannemark ei lyde meer?
 Der ligger den, den skønneste blant Eger,
 Med visne Greene, knust af bratte Storm.
 Du raske Jager paa de sølblaa Sletter!
 Du Sejrens Lynild i det mørke Slag!
 Dybt hviler du. Din Slummer er saa stille,
 Støvpuden, som du sover paa, saa lav.
 Naar straaler Morgenrøden ned i Graven?
 Naar kalder Dagen dig til Kamp og Zejr?—
 Af aldrig! Lumskt Staal dit Hjerte knuste.
 Ei slipper Hela Noget, som hun fik.
 O, naar skal Jammeren paa Lethra tie?
 Naar Sorg i Dannemark ei lyde meer?

En

—

En Sanger.

Erød ei, o Folk! Vi møde ham i Valhal! —
 Den Mand, der sine Fædres Jord
 Og sine Gunders Altare har vætget,
 Ham gjemmer Helas Afsgrund ei
 Nei, ham Valkyrien til Asgaard leder;
 Einherter omfavne ham;
 Iduna ham i guldne Skaaler byder
 Udødeligheds Purpurfrugt.

Choret.

Vi møde dig! Vi møde dig i Valhal!
 I Valhal! i Valhal!
 Fortall i Kæmpers Kredse,
 Vi komme snart, vi komme snart!

Togle Stemmer.

Held den, der Fædrelandet fresser!
 Selv naar han falder, stiger han.
 Hans Død er Liv. Hans Hjem er Himlen;
 Og Danmark er hans Bautasteen.

Almeent Chor.

Danmark er hans Bautasteen!
Hil dig, ubetvungne Land,
Du som throner i de mørkblaa Bunde,
Sjodens Rødsel, Havets Dronning,
Heltes Moder, Dannemack!
